

REPUBLIKA

ROK III. ŁÓDŹ, CZWARTEK, 25 CZERWCA 1925 r.

NUMER POJEDYNCZY 20 GROSZY

№ 172

REDAKCJA i ADMINISTRACJA, PIOTRKOWSKA 49.
GODZINY PRZYJĘĆ REDAKCJI 6 — 7 POPOŁUDNIU

WYDANIE PORANNE.

TELEFONY REDAKCJI: 27-24, 36-43, 36-44.
TELEFON ADMINISTRACJI 22-14.

Naprawa stosunków wewnętrznych.

Rząd doszedł do decydującego porozumienia z posłami żydowskimi. — Najbliższe dni przyniesie mają znamienne zarządzenia.

Warsz. kor. „Republiki” telefonuje:
Jak się dowiadujemy, pertraktacje, które były prowadzone od dłuższego czasu między przedstawicielami sejmowego koła żydowskiego, a rządem, do prowadziły do zupełnego porozumienia.

W sferach żydowskich zapewniają, iż w najbliższych dniach mają być przez rząd zapoczątkowane kroki realne w kierunku złagodzenia tarć narodowościowych i usunięcia wszelkich zbyt tucznych rozdziewików między społeczeństwem polskim a żydowskim.

Charakterystycznym jest, iż w rozmowach z żydami brał czynny udział z ramienia rządu p. St. Grabski, który cieszy się zasłużoną opinią filara endecji.

Szczegół ten nadaje temu porozumieniu jakiegoś specjalnego piętna nie dającej się jeszcze bliżej określić kombinacji politycznej.

Tem niemniej chętnie witamy zapowiedź, acz bardzo jeszcze mglistą, uprządkowania naszych stosunków wewnętrznych.

Warsz. kor. „Republiki” telefonuje:
Głównym wydarzeniem dnia wczorajszego, omawianem w sejmie i kulturalnym, jest sprawa porozumienia polsko-żydowskiego. W ciągu całego dnia toczyły się żywe rozmowy, przyczem posłowie rozmaitych frakcji, a zwłaszcza polskich, wskazywali na doniosłość tego politycznego kroku.

W ciągu dnia dzisiejszego min. St. Grabski polskie stronnictwa sejmowe o przebiegu tych rokowań i ich zakończeniu.

We wtorek sprawa porozumienia polsko-żydowskiego będzie przedmiotem narad komitetu politycznego rady ministrów, a w środę zajmie się nią pełna rada ministrów, która zaaprobuje umowę zawartą z przedstawicielami koła żydowskiego.

Wczoraj zebrało się koło żydowskie na naradę celem wysłuchania sprawozdania swoich delegatów, którzy prowadzili pertraktacje obok posłów Thoma i Reicha.

Dwie frakcje koła żydowskiego

prosiły o odroczenie dyskusji do jutra, nienaruszalności granic i mocarstwo-aby umożliwić im rozważanie tej sprawy we własnym gronie.

Jeśli chodzi o chronologiczny przebieg tych rokowań, to zaznaczyć należy, że inicjatywa wyszła z łona sekcji dla spraw mniejszości narodowych. Zapoczątkował ją jak wiadomo min. Skrzyński.

Pozatem odbyła się wczoraj dłuższa konferencja, w której uczestniczyli, prócz min. Skrzyńskiego i min. St. Grabskiego, delegaci koła żydowskiego, posłowie Relch i Thon.

Przedmiotem konferencji były postulaty żydowskie.

Po dłuższych debatach doszło do całkowitego porozumienia.

Jak nas informują, postulaty te obejmują dziedziny życia gospodarczego i narodowo-kulturalnego żydów.

Ze strony rządu przyjęto do wiadomości, że koło żydowskie uprawiać będzie w sejmie i poza sejmem samodzielnie politykę narodową, zgodnie z zasadą

nienaruszalności granic i mocarstwo-wego stanowiska Polski.

Konsekwencją porozumienia będzie zejście żydów z bezwzględnej opozycji i zajęcie rzeczowego stanowiska wobec rządu.

W przyszły wtorek nastąpić ma ostateczne sfinalizowanie tego porozumienia. Nastąpi to w ten sposób, że z jednej strony przedstawiciel rządu w osobie premiera Grabskiego, a z drugiej strony reprezentanci koła żydowskiego — złożą odpowiednie deklaracje.

**

Warsz. koresp. „Republiki” telefonuje:
Pan Nahum Sokółow złożył wizytę premierowi Wł. Grabskiemu i min. Skrzyńskiemu.

Podczas tych wizyt omawiano sprawę Palestyny na terenie ligi narodów i stosunek Polski do tego zagadnienia.

P. Sokółow prosił, aby rząd polski złożył oficjalną deklarację określającą stosunek Polski do sprawy palestyńskiej.

Min. Skrzyński oświadczył, że w ciągu najbliższych dni uczyni zadość temu życzeniu.

Białorusko-włościańska robotnicza gromada.

Klub białoruski rozpadł się.

Warsz. kor. „Republiki” telefonuje:
Marszałek otrzymał dziś pismo od czterech posłów klubu białoruskiego, którzy mu zakomunikowali, że z dniem dzisiejszym występują z klubu białoruskiego i stwarzają nowy klub pod nazwą białorusko-włościańska robotnicza gromada.

Pismo to podpisał posłowie: Taraszkiewicz, Miotła, Rak i Bararzek.

Jak się dowiadujemy rozłam w klubie białoruskim nastąpił na tle różnicy poglądów natury społecznej.

TRZECIA PARTJA W ŻALOBIE.

Nowy Jork, 24 czerwca.
Gdy przed paru dniami umarł znany polityk, senator Lafollette, który utworzył trzecią partię obok republikanów i demokratów — przyjaciel jego, senator Ladd, ciężko zachorował. Ladd pracował politycznie razem z Lafollette. W dniu pogrzebu Lafollette, gdy zwłoki jego niesiono do grobu, Ladd umarł. Partia ich utraciła w ten sposób prawie jednocześnie dwóch głównych przywódców.

DŹWIG PRZECIĄŁ OKRĘT.

Berlin, 24 czerwca.
Pod Hamburgiem znajduje się wielki dźwąg okrętowy, który służy do wyladowywania okrętów transatlantycznych. Dźwąg ten w czasie pracy z niewiadomych przyczyn oberwał się i runął. Sił upadku była tak wielka, że okręt nad pokładem którego znajdował się dźwąg został przecięty na dwie połowy. Jedną z ludzi z obsługi zginął na miejscu.

WAHABICI UCIEKAJĄ.

Londyn, 24 czerwca.
Jak donoszą z Jeddah, wahabici, obiegający do niedawna jeszcze to miasto, cofnęli się nagle w kierunku na Mekkę.

Katastrofa samochodowa pod Warszawą.

Samochód osobowy „Republiki” zderzył się w pełnym biegu z ciężarowym „Fordem”.

Redaktorzy dr. Kirkien i Ołtaszewski wyszli z katastrofy bez szwanku.

W poniedziałek rano samochód redakcyjny „Republiki” podążał chyżo z Łodzi wioząc redaktorów naszych pp. Ołtaszewskiego i dr. Kirkienę przez Zgierz, Łowicz i Sochaczew do Warszawy. Szofer redakcyjny, p. Grodzki prowadził naszego „Buick” z równomierną szybkością, gdyż szosa była zupełnie wolna. Nagle na 118 kilometrze drogi o dwa kilometry od Błonia szofer i pasażerowie ujrzeli zdaleka samochód, idący w przeciwnym kierunku po nieprawidłowej stronie. Mimo dawanych sygnałów samochód ten nie zjeżdżał z niewłaściwej drogi, począł natomiast robić zyg-zaki po szosie.

Tymczasem odległość między samochodami malała z przerażającą szybkością. W ostatniej sekundzie, gdy oba wozy znajdowały się naprzeciw siebie na odległości kilkunastu kroków, szofer nasz, nie widząc już innego ratunku, skręcił pod ostrym kątem w przydrożny rów. Było już jednak zbyt późno. Rozległ się straszny huk. Ciężarowy „Ford” w pełnym biegu uderzył o bok naszego „kręjącego” samochodu, łamiąc mu koła i gnał boczne blachy oraz maskę. Cały przód „Ford” został zupełnie pogruchołany. Na szczęście oberzło się bez poważniejszego wypadku z ludźmi. Redaktorzy nasi pp. dr. Kirkien i Ołtaszewski oraz szofer p. Grodzki wyszli z katastrofy bez żadnego szwanku, natomiast dwaj szoferzy wozu ciężarowego odnieśli po-

tluczenie. Jak okazało się, nieudolnie prowadzony wóz ciężarowy nosił numer warszawski 15084, należy zaś do właściciela ziemskiego p. Brudzińskiego.

Wezwana niezwłocznie z Błonia policja spisała protokół i szofer auta nr. 15084 pociągnięty będzie do odpowiedzialności. Pogruchołany „Ford” załadowany został na inne auto ciężarowe, zaś „Buick” nasz po dziesięćgodzinnej pracy reperacyjnej na szosie, zdołał dowieźć się do Warszawy o własnych siłach. Pasażerowie naszego auta zawdzięczają życie wyłącznie silnej budowie „Buicka”, którego 70 konny motor mimo wstrząśnienia działał po katastrofie bez zarzutu.

Nasze auto ubezpieczone było w banku assekuracyjnym „Vesta”.

Benesz ustępuje?

Hodža jest z niego niezadowolony.

Wiedeń, 24 czerwca.
Agencja Wschodnia.

„Wiener Allgemeine Zeitung” donosi z Pragi, że w tamtejszych kołach oficjalnych utrzymuje się pogłoska o zamierzonym ustąpieniu Benesa.

Wielką sensację wywołał artykuł ministra rolnictwa, Hodży, zamieszczony w piśmie „Slovenska Politika”, w którym autor ostro atakuje politykę zagraniczną Czechosłowacji.

Opozycja włoska składa mandaty.

Chce zmusić do rozpisania wyborów.

Polska Agencja Telegraficzna.
Rzym, 24 czerwca.

„Corriere della Sera” notuje pogłoskę, że zakończeniu procesu w sprawie Matteotiego opozycja awenturyska ma złożyć mandaty, aby w ten sposób wymusić przeprowadzenie nowych wyborów.

Dziś przyjeżdża do Łodzi misja sowiecka, by kupić za 5 milionów materjałów włókienniczych.

Zapowiadany od kilku dni przyjazd sowieckiej misji handlowej, nastąpić ma w dniu dzisiejszym.

Jak się dowiadujemy zakupy misji sęgną 5 milionów dolarów. Delegaci sowieccy pertraktują z Szajbierem i Widzewską Manniaturą, oraz burmistrzami Eltingonem i Grosławem, którzy posiadają wyłączną reprezentację wy-

robów Poznańskiego wzgl. Zawiercia.

Co do pokrycia, to sowieci w dalszym ciągu upierają się przy swoich pierwotnych propozycjach, t. zn., że 25 proc. płać gotówką, resztę zaś weksłami, na które nie chcą dawać gwarancji. Mimo tych trudności, istnieje jednak nadzieja, że pertraktacje tym razem zostaną pomyślnie sfinalizowane.

Painlevé zwyciężył w parlamencie.

W Marokko toczą się zacięte boje.

510 ZA, 30 PRZECIWKO.

Paryż, 24 czerwca.

Na nocnym posiedzeniu izby deputowanych Renaudel w imieniu socjalistów przeciwstawiał żywo politykę kolonialną socjalistów polityce komunistów, do magła się jednakże nowych dokładnych danych o pokojowych zamiarach rządu. Painlevé i Briand udzielili zadawanych wyjaśnień.

Z kolei nastąpiła przerwa w obradach w czasie której socjaliści naradzali się nad sprawą porządku dziennego kartelu wyrażającego wotum zaufania dla rządu doszło do zgody na podstawie tekstu, który izba przyjęła 510 głosami przeciwko 30. Przyjęty porządek dzienny potępia podburzania, zgubne dla życia żołnierzy, dzieła cywilizacyjnego oraz woli pokojowej Francji i przyjmuje do wiadomości zobowiązania rządu pogodzenia poszanowania traktatów międzynarodowych ze swobodnym rozwojem plemion szczepu rifenów.

30 socjalistów wstrzymało się od głosowania.

ZREZCZNE POSUNIECIE.

Paryż, 24 czerwca.

Prasa omawia szeroko tryumf parlamentarny Painlevégo, który przeprowadził wotum ufności dla rządu 510 głosami przeciw 30. Sukces ten zawdzięcza Painlevé umiejętnemu postawieniu kwestii marokańskiej przez jej oświetlenie jako jednej z machinacji komunistycznych przeciw światu cywilizowanemu. Painlevé zwrócił się energicznie przeciw komunistom, którzy, jak stwierdził, zachęcają Abdel-Krima do ataku na terytorium francuskie. Odczytał też Painlevé sensacyjne oświadczenie Apfelbauma-Zinowjewa, złożone na końcowym posiedzeniu trzeciej międzynarodówki w Moskwie. Apfelbaum oświadczył wtedy:

Hiszpania jest już niezdolna do walki z Abdel-Krimem. Ryfianie zgötują teraz trudności Francji. Będzie to jeden z naj-

lepszych atutów, jaki mogą wygrać komuniści

KOMUNIKAT Z PLACU BOJU.

Agencja Wschodnia

Paryż, 24 czerwca.

Ostatni urzędowy komunikat z placu boju w Marokko obejmuje sprawozdanie z sytuacji na froncie francuskim i na liniach hiszpańskich.

Według doniesień komunikatu, na liniach francuskich użyte zostały po raz pierwszy czołgi. Powodzenie, wywołane eksperymentami z tankami, przeszkodziło oczekiwaniom dowództwa francuskiego. Na całym odcinku na północ od Fezu trwają zacięte walki.

Na froncie hiszpańskim jak dotychczas ważniejszych bitew nie ma. natomiast walki na poszczególnych liniach posiadają niezwykle zacięty charakter. Zaciekłość rifenów zdaje się wzrastać z dnia na dzień.

Plan ewakuacji Ruhry.

Agencja Wschodnia.

Berlin, 24 czerwca.

Naczelne dowództwo okupacyjnych wojsk francuskich w Nadrenji przystąpiło do opracowania planu ewakuacji obszaru Ruhry.

Plan ten przedłożony zostanie po opracowaniu marszałkowi Fochowi do zatwierdzenia. Ewakuacja przygotowana być ma w ten sposób, że ostatni oddział francuski opuści Essen w dniu 16 sierpnia r. b.

Na podbój bieguna.

Londyn, 24 czerwca.

Wczoraj wypłynęła z Liverpoolu na daleką północ ekspedycja, prowadzona przez Algarssona. Przed wyruszeniem w drogę Grettir Algarsson oświadczył, że celem jego ekspedycji jest przeprowadzenie szeregu badań naukowych, szczególnie w strefie między Spitzbergiem a Ziemią Franciszka Józefa. Według przypuszczeń podróżnika, w strefie tej znajdują się jeszcze nieznane wielkie lądy.

Smierć despoty.

Zdetronizowany szach perski Mahomet Ali zmarł w San Remo w 52-gim roku życia.

Był on znaną osobistością na francuskiej i włoskiej riwierze, mieszkając na południu od lat 16-stu t. j. od czasu abdykacji. Dość niskiego wzrostu, o rysach orientalnych, był zawsze elegancko ubrany, z fezem na głowie i o palcach ubrylantowanych, w towarzystwie kilku mężczyzn bywał w najlepszych kawiarniach i restauracjach. Właściwie kilku językami, lecz sympatie jego były głównie skierowane ku dawnej Rosji.

Mahomet-Mirza-Ali panował zaledwie dwa lata, ale i ten krótki przeciąg czasu wystarczył aby się stał ogólnie znienawidzonym.

Był despotą i popełnił szereg czynów groźnych budzących. Żył z jednej piątej części listy cywilnej, wypłacanej mu do śmierci.

OSTATNI Z ŻYJĄCYCH.

Hamburg, 24 czerwca.

W miejscowości Echwarden mieszkańcy nadbrzeżni wylowili z wody butelkę. Wewnątrz butelki znajdowała się fotografia jednego z większych krążowników niemieckich „York” oraz kilka słów skreślonych na papierze. Słowa te były: Ostatni z żyjących na krążowniku York 18.7.1916. Jak wiadomo, krążownik ten został zatopiony w czasie walk morskich.

WALKA Z BANDYTYZMEM

POLITYCZNYM W BULGARII.

Sofia, 24 czerwca.

Oddziały wywiadowców, które wykryły kryjówkę bandytów, sprawców dokonanego w kwietniu napadu na króla, zostali zaatakowani w okolicy Irtimon strzałami karabinowymi. W czasie walki, został zastrzelony przywódca bandy, Bonow, 4-rej inni bandyci zdołali zbiec. Między przedmiotami, pozostawionymi przez bandytów, znaleziono lunetę, wykradzioną z samochodu króla w czasie napadu, paszport przyrodniaka Ilkowa, zabitego przez bandytów, oraz płaszcz gumowy. Pościg za bandytami trwa w dalszym ciągu.

LONDYN WYMIERA.

Polska Agencja Telegraficzna

Londyn, 24 czerwca.

Według cyfr, podanych przez urząd statystyczny, liczba wypadków śmierci podniosła się w roku ubiegłym w stosunku do roku 1923. W roku 1924 śmiertelność wynosiła 12,2 na tysiąc, ilość zaś urodzeń w tym samym roku spadła z 20,1 do 18,6 na tysiąc.

Angielska woda na niemiecki młyn.

Chamberlain — adwokatem Niemiec.

Mówi o wojnie, pomija milczeniem próby rewizji granic.

Londyn, 24 czerwca.

Na dzisiejszym posiedzeniu izby gmin sekretarz stanu dla spraw zagranicznych Chamberlain wygłosił dłuższe przemówienie w sprawie paktu gwarancyjnego.

Mówca wyraził nadzieję że stanowisko Anglii wyrażone w ogłoszonych nie dawno dokumentach będzie nie tylko stanowiskiem rządu lecz stanie się stanowiskiem wszystkich partii i całego narodu. Anglia bowiem nie może uprawiać polityki izolacji.

Rząd angielski był zdania, że nowe zobowiązania angielskie winny mieć charakter określony i winny dotyczyć tej granicy, która była przyczyną konfliktów na zachodzie Europy i w zabezpieczeniu których Anglia jest tak zainteresowana.

Fakt, że Anglia zamierza zabezpieczyć granice wschodnie Francji, nie daje powodów do przypuszczeń, i że rząd angielski nie dąży do osiągnięcia normalnych stosunków gdzieś indziej, lub, że nie docenia znaczenia faktu nienaruszalności traktatu wersalskiego.

O ile dopuszcza się możliwość zmian terytorjalnych w Europie, to dadzą się one osiągnąć dwoma drogami, z których pierwsza jest zastosowaniem artykułu 19-tego paktu ligi narodów.

Drugą drogą byłoby zastosowanie par. 80-go traktatu wersalskiego, na zasadzie którego mogłoby nastąpić zjednoczenie Austrii z Niemcami.

Po za tem, co zostało ogłoszone niedawno, nie istnieje żaden inny układ.

Zobowiązania rządu angielskiego dotyczą się tylko wschodnich granic Francji. Rząd angielski jest zdania, że Niemcy winny jednocześnie z wyrażeniem swej zgody na warunki paktu bezpieczeństwa przystąpić do ligi narodów. Naród niemiecki winien posiadać odpowiednie miejsce i znaczenie w lidze na-

rodów i winien odgrywać należytą rolę w sprawach świata.

Przechodząc do wpływów, jakieby spór Niemiec na wschodzie mógł wywrzeć na zobowiązania, istniejące pomiędzy Francją, a Polską i Francją, a Czechosłowacją Chamberlain zaznaczył że jest sprawą delikatną, gdyż musi się dopuścić myśli, że ktoś w sposób brutalny naruszy zobowiązania i że dokona napadu na swego sąsiada.

O ileby Niemcy, gwałcąc traktat arbitrażowy, zaatakowały Polskę, to art. 16 paktu ligi zostałby zastosowany. W tym wypadku Francja może uważać ogłoszenie wojny przez Niemcy przeciwko Polsce, za ogłoszenie wojny przeciw sobie, lecz Anglia nie ma żadnych innych zobowiązań, oprócz tych, które wypływają z faktu, iż podpisała pakt ligi narodów.

W razie gdyby Polska, działając nie zgodnie z traktatem arbitrażowym, który już aprobowala, zaatakowała Niemcy, to ani Anglia, ani Francja nie miałyby innych zobowiązań, jak zastosowanie się do art. 16-go i innych artykułów paktu ligi.

Zdaniem rządu angielskiego pakt gwarancyjny byłby wielkim krokiem na drodze do rozbrojenia, gdyż usunąłby obawę wojny i inwazji.

Po przemówieniu Chamberlaina zabrał głos Mac Donald.

Labour Party przeciwko paktowi.

Najpierw Rosja i Niemcy muszą wejść do ligi.

Agencja Wschodnia.

Londyn, 24 czerwca.

Partia robotnicza i stronnictwo liberalne odbyły wczoraj posiedzenie, celem zajęcia odpowiedniego stanowiska w sprawie paktu bezpieczeństwa.

Stronnictwo robotnicze uchwaliło rezolucję, w której zaznacza, że pakt bezpieczeństwa nie zabezpiecza dostatecz-

nie pokoju w stosunkach między Francją a Niemcami, ani też nie gwarantuje trwałego pokoju europejskiego, ponieważ nie zawiera postanowień, dotyczących poszczególnego rozbrojenia. Pakt bezpieczeństwa — według rezolucji — nie jest zgodny z duchem i ideą Ligi narodów, gdyż nie obejmuje bezpieczeństwa wszystkich narodów.

Stronnictwo robotnicze zdecydowało, aby popierać tylko dążenia rządowe zmierzające do skłonienia Rosji i Niemiec do wejścia w skład Ligi narodów, zaś projekt paktu bezpieczeństwa powszechnego może być wysunięty, kiedy obecność Rosji i Niemiec w Lidzie da Anglii i Francji, a zarazem całemu światu gwarancję zastosowania się obu groźnych dla bezpieczeństwa Europy państw do paktu bezpieczeństwa i obowiązujących w Europie traktatów.

Porozumienie niemiecko-sowieckie?

Czerwony obserwator w Genewie

Londyn, 24 czerwca.

„Daily Telegraph” donosi z Berlina, że rządy niemiecki i rosyjski miały się porozumieć co do tego, iż sowieci zaprzestaną podnosić zarzuty przeciwko wejściu Niemiec do Ligi narodów. Dziennik zaznacza, że celem Niemiec jest wciągnięcie również i Rosji do Ligi narodów dla utworzenia w Genewie potężnej grupy niemiecko-rosyjskiej.

„Times” w korespondencji swej z Berlina zaznacza, że sowieci zgodzą się prawdopodobnie na wysłanie swego obserwatora na wrześniowe zgromadzenie Ligi narodów, o ile otrzymają odpowiednie zaproszenie.

Poważna sytuacja w Chinach.

Londyn, 24 czerwca.

Angielska „United Presse” przynosi cały szereg wiadomości o ostatnich zajęciach w Chinach.

Według doniesienia agencji angielskiej, w Hong-Kong wybuchł ponownie strajk, który przybrał daleko większe, niż poprzedni, rozmiary. Ostatnio wybuchły rozruchy w Mandżurji, wywołane propagandą komunistyczną. Z głębokiej prowincji Chin, nadchodzą stale wiadomości o szerzeniu się propagandy nacjonalistycznej po wsiach i miasteczkach.

W Kantonie odbyły się liczne pochody i wiece, składające się z kilkunastu

tysięcy studentów i robotników. Jeden taki olbrzymi pochód skierował się, demonstrując, w dzielnicę europejską.

Manifestanci ostrzeliwali domy europejczyków. Angielscy i francuscy marynarze zmuszeni byli do zrobienia użytku z karabinów maszynowych.

W walce zginął jeden francuski kupiec, czterech angiłków zostało rannych. W Pekinie i Shanghai ogłoszono po ostatnich zajęciach stan oblężenia.

Londyn, 24 czerwca.

Z Hong-Kongu donoszą o zamknięciu w tem mieście wszystkich banków chińskich w obawie przed zaburzeniami. Wzmocnione warty bronią wejść do

banków. Liczne oddziały ochotników patrolują po ulicach miasta. Dzisiaj zastrzelili współpracownicy wychodzących tu dzienników angielskich, wobec czego dzienniki te ukazały się w bardzo zmniejszonych rozmiarach.

MIKADO ZWARJOWAŁ.

Tokio, 24 czerwca.

Rząd japoński ogłosił urzędowo, że cesarz japoński zachorował ciężko na umyśle i stracił całkowicie pamięć. Choć roba ta rozwijała się od dłuższego czasu, i wszystkie wysiłki uczonych lekarzy, aby ją zwalczyć, okazały się daremnymi. Wobec tego, cesarz nie będzie mógł sprawować rządów.

„WYWIAD”
Najlepsze informacje
kredytowe

Piotrkowska 104, tel. 29-30

Wyrabac okno na swiat!

TELEFON Z BERLINEM.

Polska Agencja Telegraficzna.

Warszawa, 24 czerwca.

Począwszy od 1 lipca br. wprowadza się ruch telefoniczny między Warszawą z jednej strony a Berlinem i Frankfurt nad Odrą z drugiej strony. Opłata za trzy minutową jednostkę rozmowy zwykłej wynosi w pierwszej relacji 5 fr. złot. 40 c. w drugiej 4 fr. złot. 80 c.

CZESI NIE POZWALAJĄ LATAĆ DO AUSTRII.

Warsz. kor. „Republiki” telefonuje:

Z dniem 27 czerwca przerwana zostanie komunikacja lotnicza między Polską a Austrią z powodu braku odnośnej umowy i rządem czeskim. W pierwszych dniach lipca odbędzie się w tej sprawie specjalna konferencja.

POCZTA LOTNICZA DO PARYŻA.

Warszawa, 24 czerwca.

Dnia 16 czerwca r. b. wznowiono pocztową komunikację lotniczą z Paryżem na linii Warszawa—Praga—Innsbruck—Zurych—Bazyli—Paryż.

Samolot odlatuje z Warszawy o godzinie 12 min. 30 i przybywa do Paryża drugiego dnia o godz. 17 min. 15.

Urząd pocztowy Warszawa I, odprawia codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt poczty lotnicze do Pragi—Innsbrucku w Tyrolu—Zurychu—Bazyli—Paryża a przez Paryż, przesyłki do New Jorku i Montrealu.

Zwykły list lotniczy wagi 20 gr. do Paryża, Zurychu, New Jorku lub Montrealu i t. d. kosztuje 80 gr.

List taki można wrzucić do skrzynki lotniczej, umieszczonej przy wejściu do głównej poczty w Warszawie.

Zresztą przesyłki lotnicze można na dawać w każdym urzędzie pocztowym.

POCZTA LOTNICZA DO POZNANIA.

Warszawa, 24 czerwca.

Dnia 22 czerwca br. zaprowadzono pocztową komunikację lotniczą między Warszawą a Poznaniem.

Odłot z Poznania o godz. 8.30, przylot do Warszawy o godz. 10.30.

Odłot z Warszawy o godz. 17, przylot do Poznania o godz. 19.

Urzędami wymiany przesyłek lotniczych są urzędy Warszawa 1 i Poznań 1.

Zwykły list lotniczy z Warszawy do Poznania lub odwrotnie kosztuje 50 groszy, karta pocztowa 40 groszy, druk do wagi 50 gr. 15 groszy.

ZDZIERSKI POMYSŁ CEDERGREN.

Z Warszawy donoszą:

Sejmowa komisja komunikacyjna przedyskutowała wysłuchała wyjaśnień dyr. gen. poczt i telegrafów p. Mościckiego w sprawie projektu, złożonego przez państwową akcyjną spółkę telefoniczną, dotyczącego zmiany taryfy telefonicznej dla warszawskiej i łódzkiej i sosnowskiej sieci telefonicznej. W myśl tego projektu, wprowadza się 5 kategorii, stosownie do ilości rozmów: kat. I przy ilości rozmów od 270 kwartalnie opłacałaby 36 złotych kwartalnie kat. II do 600 rozmów kwartalnie — 48 złotych, kat. III do 1.000 rozmów — 63 złote, kat. IV od 1.600 rozmów — 84 złote, kat. V od 2.400 rozmów — 105 złotych.

Za każdą rozmowę, przeprowadzoną ponad normę danej kategorii, ustanawia się opłatę dodatkową w wysokości 8 groszy. Jeżeli liczba połączeń jednego aparatu przekroczy 2.400 kwartalnie, abonent takiego aparatu winien zaabonować drugi telefon, lub też winien wpłacić za każdą rozmowę ponad 2.400 groszy 12. Za rozmowę uważać należy każde wywołanie stacji z danego aparatu z skutecznym połączeniem. W razie, jeżeli żądany numer jest zajęty, to takie wywołanie stacji za rozmowę liczone nie będzie.

KONTAKT Z KRESAMI.

Polska Agencja Telegraficzna.

Warszawa, 24 czerwca.

W bieżącym miesiącu zaprowadzono komunikację telefoniczną Warszawa — Baranowice oraz ze Słonimem, Stolicą, Nowogródkiem, Horodzieją i Nieświeżem przez Baranowice.

Trzeba biedakom ziemię dać!

Wszelkie wykręty, kombinacje i szacherki międzyklubowe mogą mieć smutne następstwa...

Na wstępie wczorajszego posiedzenia sejmiku złożył ślubowanie poselskie poseł Markowicz, który wchodzi na miejsce ś. p. posła Sygiewicza (ZLN).

Przy silnym zainteresowaniu stronnictw włościańskich przed przystąpieniem do dyskusji poseł Poniatowski zapisał się do głosu i oświadczył, że „Wyzwolenie” nie może zgodzić się na odeślanie sprawy posła Makulskiego do sądu marszałkowskiego, jak to zarządził pan marszałek Rataj.

Poseł Poniatowski domagał się, aby ten wniosek skierować do komisji regulaminowej.

Marszałek w odpowiedzi oznajmił, że ponieważ wniosek „Wyzwolenia” powołuje się na sprawozdanie najwyższej izby kontroli państwa — winien on być odeślany do komisji budżetowej.

Sejm wniosek „Wyzwolenia”, w myśl wynurzeń marszałka, odesłał do komisji budżetowej.

Po załatwieniu wniosku „Wyzwolenia” izba przystąpiła do projektu ustawy o reformie rolnej.

Dlaczego konieczna jest reforma rolna?

Kierownik ministerstwa reform rolnych p. Radwan, oświadczył, że po 6-letnim okresie wahań zbliża się chwila rozwiązania zagadnienia reformy rolnej. Jest ona sprawą gospodarczą i ekonomiczną konieczności, gdyż posiadamy około 2 milionów gospodarzy małych, liczących obszar do 5 hektarów. Drugim motywem jest przeludnienie wsi. Przewidziana jest tendencja do rozdrobnienia większej własności.

Inne państwa z tym zagadnieniem już się przeważnie załatwiły. Ustawa

ta jest z konieczności pewną reakcją przeciwko metodom, które dotąd nie doprowadziły do celu. Dotychczas rozparcelowano rocznie około 140 tysięcy hektarów.

Po przeprowadzeniu niniejszej ustawy zwłaszcza jeśli będą odpowiednie kredyty, rozwój tej akcji będzie znacznie większy. Mówca wyraża życzenie, aby sejm znalazł obecnie czas do rozwiązania palącego zagadnienia.

Utrącenie reformy pod płaszczykiem praworządności.

Poseł Staniszkis (Z. L. N.) przypomina, że w Polsce na jednym z naczelnych miejsc znajduje się sprawa rolna. Struktura rolnicza w Polsce jest nierówna. Mówca przypomina o wpływie panującym w swoim czasie, wpływie nastrojów rewolucyjnych w Europie. Nadawano temu zagadnieniu cechy polityczne, stronnictwa starały się wygrać reformę rolną, jako atut. Własności prywatnej, jak i publicznej, pozostaje do rozparcelowania 3 miliony ha., tymczasem na uzupełnienie moralnych gospodarstw do 500 ha. w całej Polsce potrzebny przeszło 6 milionów ha., a do tego przychodzi jeszcze 410 ha. dla służby folwarczej, która straci pracę wskutek reformy rolnej.

Mówca oświadcza, że klub jego gości się na przymus wykupu ziemi, ale domagać się będzie gwarancji, że właściciele otrzymają równowartość majątku, a należności hipoteczne nie ulegną zachwianiu.

Związek ludowo-narodowy, zdając sobie sprawę z tego, że ustawa ta ma ogromne znaczenie i uzależnia swoje stanowisko wobec niej od uwzględnienia szeregu poprawek, nadających ustawie charakter praworządności i czyniących ją wykonalną.

Z odszkodowaniem, albo i mimo odszkodowania.

Poseł Poniatowski (Wyzwolenie) podnosi, że nowa ustawa odznacza się usunięciem na drugi plan zagadnienie małych rolników i wysunięciem na czoło sprawy tworzenia nowych samodzielnych gospodarstw po 25 i więcej ha w imieniu uposażenia tego, który najdrożej zapłacił, bez względu na to, co się stanie z biednymi.

Mówca stwierdza, że w ciągu ubiegłych lat czyniono próby skondensowania wysiłków około rozwoju przemysłu, ale nie dąży one do wyników i nie przyczyniły się do pomniejszenia rozwarowanego nie wyzyskanych sił w Polsce. Zaprzęgnięcie tych sił do pracy jest najważniejszym zadaniem polityki gospodarczej, a zaprzęgnięcie je można na roli. Rola pozostaje w stanie małej intensywności uprawiana, bo za mało sił na niej pracuje. Drobną własność nie tylko wyżywia swoich gospodarzy ale daje większą produkcję brutto. Małorolne włościanstwo jest najbardziej powołane do podniesienia produkcji rolnych. Klub mówcy domaga się, aby wykonanie reformy rolnej było oparte na jendrazowym przejęciu ziemi. Wykonanie techniczne powinno być w ręku rządu, co zwiąże lud z Polską.

W końcu mówca oświadcza, że jeżeli sprawa odszkodowań jest przeszkodą w wykonaniu reformy rolnej, to trzeba ją usunąć i reformę wykonać bez odszkodowania. Mówca wnosi o wzięcie za podstawę do dyskusji projekt klubu „Wyzwolenia”.

Przyjęto następnie w 3-ciem czytaniu projekt ustawy, przedłużający po 1-szym lipca r. b. moc rozporządzenia o lichwie kredytowej. Rozporządzenie to za lichwę uważa pobieranie więcej niż 24 procent w stosunku rocznym.

Następne posiedzenie dzisiaj o godzinie 10 m. 30.

Starsi panowie przegłosowali budżet.

Z Warszawy donoszą:

W dniu wczorajszym senat przyjął w głosowaniu z szeregiem poprawek cały budżet i ustawę skarbową.

Marsz. Trąpczyński zakończył prace nad budżetem następującym przemówieniem:

Muszę podziękować członkom komisji za usilną i owocną pracę kilkutygodniową, szczególnie przewodniczącemu p. s. Adelmanowi, referentowi generalnemu, oraz referentom poszczególnych działów. Senat udowodnił, że dokładność prac zupełnie jest zgodna z ekonomią czasu i przez moje usta senat wyraża życzenie, żeby także rząd i sejm stały się w przyszłości o to, żeby budżet został na czas wygotowany, jak się to dzieje w innych państwach. Nie wiem, czyja wina, ale musimy to przeprowadzić, żeby budżet rzeczywiście był ustanowiony na początku roku a nie w połowie roku.

Następne posiedzenie w środę 1 lipca o godz. 4 po południu.

Nowy tryumf jazdy polskiej na konkursach w Londynie.

Polska Agencja Telegraficzna

Londyn, 24 czerwca.

W rozegranych tu wczoraj konkursach hipicznych trzy pierwsze równorzędne miejsca przyznano: podpułkownikowi Rómmłowi (Polska), kapitanowi Southam (Anglia) i porucznikowi Lequo (Włochy).

Złoty puchar króla Jerzego zdobył pułkownik Graham (Anglia) z 10 pułku huzaarów.

W ogólnej klasyfikacji jeźdźcy polscy zajęli pierwsze miejsce po jeźdźcach angielskich. Zgromadzona publiczność witała naszych kawalerzystów owacyjnie.

Filoniemiecka polityka Gdańska.

ZJAZD NIEMIECKI.

Polska Agencja Telegraficzna.

Gdańsk, 24 czerwca.

Od wczoraj obraduje tu kongres związku nauczycieli szkół miejskich Rzeszy.

Wczoraj wieczorem odbyło się wydana na cześć gości niemieckich przez senat gdański przyjęcie, podczas którego powitał gości prezydent senatu Sahm.

W przemówieniu swym mówca podkreślił czysto niemiecki charakter Gdańska.

Gdańsk, 24 czerwca.

Polska Agencja Telegraficzna.

Związek wyławców pism niemieckich Rzeszy uchwalił odbyć kongres w Królewcu i Gdańsku. Wydawcy niemieccy przybędą do Gdańska w dniu 14 bm. gdzie podejmowani będą przez senat w miasta.

OBNIŻENIE OPŁAT POCZTOWYCH.

Gdańsk, 24 czerwca.

Według doniesień pism tutejszych, rada portu dróg wodnych w Gdańsku uchwaliła „naczne obniżenie opłat portowych w stosunku do drzewa, węgla, rudy oraz innych wytworów.

Zniżka ta ma wynosić 33 proc.

Od węgla wywożonego z portu gdańskiego do krajów zamorskich oraz rudy wywożonej z krajów zamorskich do Gdańska, zniżka ma być jeszcze znaczniejsza, albowiem wynosić ma co do węgla po 22 fen. na tonie, co do rudy 40 fen. na tonie.

ZIMNO W ARGENTYNIE.

Polska Agencja Telegraficzna.

Waszyngton, 24 czerwca.

Argentynę nawiedziła fala zimna. W Buenos Aires w nocy z soboty na niedzielę temperatura spadła do 5 stopni. W niedzielę rano znaleziono na ulicach miasta zwłoki trojga zamarych osób. W innych miastach kilka osób padło również ofiarą mrozu.

Sędzia Łaskiewicz skazany na śmierć.

Na żądanie Polski wyroku nie wykonano.

Warszawa, 24 czerwca.

Polska Agencja Telegraficzna.

Dnia 19 i 20 czerwca trybunał wojсковy w Moskwie rozpatrywał sprawę sędziego Józefa Łaskiewicza, kierownika kancelarii b. konsulatu polskiego w Tyflisie z czasów niepodległej Gruzji, oskarżonego z art. 66 sowieckiego kodeksu karnego.

Sędzia Łaskiewicz zamieszkały od dawna na Kaukazie nabył w roku 1919 obywatelstwo polskie za zgodą ówczesnego rządu gruzińskiego. To nabycie obywatelstwa nie zostało uznane przez rząd Gruzji sowieckiej wobec czego Łaskiewicz uważany jest za obywatela sowieckiego.

Oskarżony skazany został na śmierć. Wykonanie wyroku zostało wstrzymane na skutek interwencji poselstwa Rzplitej polskiej.

Sędzia Łaskiewicz znajdujący się od roku 1923 w więzieniu miał być w marcu wraz z ks. Ussasem wymienionym na Bagińskiego i Wieczorkiewicza.

Salomonowy wyrok na bezpaństwowych cudzoziemców.

Warsz. kor. „Republiki” telefonuje:

Na dzisiejszym posiedzeniu sejmowej komisji zagranicznej i administracyjnej odbyło się drugie czytanie projektu ustawy o cudzoziemcach.

Na posiedzeniu tem wszystkie frakcje mniejszości narodowych opuściły dwukrotnie salę obrad na znak protestu przeciwko odrzuceniu poprawek do art. 15 projektu ustawy, domagających się przyznania prawa odwołania się do najwyższego trybunału administracyjnego.

Na wniosek referenta postanowiono skreślić wogóle art. 15 i tem samem kwestja cudzoziemców bezpaństwowych została otwarta.

Wiadomości bieżące.

CZERWIEC

25

CZWARTEK

Dziś: Prospera B. W.

Jutro: Jana i Pawła.

Wschód słońca o g. 3.17
Zachód o g. 7.53
Wsch. księżyca o g. 10.18
Zachód o g. 6.12
Długość dnia 15.38
Przybyło dnia g. 9.20

Władze skarbowe przeprowadzą kontrolę wpłat miesięcznych podatku obrotowego.

Ponieważ niektóre przedsiębiorstwa zobowiązane do miesięcznych wpłat podatku obrotowego nie uskuteczniają wpłat tych punktualnie, władze skarbowe otrzymały zawiadomienie, by przeprowadzić kontrolę tych wpłat.

Równocześnie władze otrzymały zawiadomienie ze rozterminowanie, względnie odraczanie bieżących rat miesięcznych podatku obrotowego poczynając od kwoty przypadającej za maj i tylko w porozumieniu z ministrem skarbu mogą mieć czasami miejsce. b.

Dzieci fabrycznego grodu wśród tak zielonych i lasów azumiących.

W dniu dzisiejszym staraniem centralnego stowarzyszenia opieki nad dziećmi żydowskim wyjeżdża partja złożona z 55 dzieci do Ciechocinka i Inowrocławia. Po upływie miesiąca taka sama partja wyjedzie jeszcze raz, a prócz tego wystąpią zostaną 30 dzieci do sanatorium w Bojanowie. b.

**

We wszystkich szkołach powszechnych po zakończeniu roku szkolnego od będą się wycieczki dzieci do różnych miejscowości kraju, jak: Zakopane, Kraków itp.

Wycieczki korzystać będą z oddzielnych wagonów kolejowych ze zniżką 50 proc. b.

Wielki wiec pracowników miejskich

k którzy są niezadowoleni ze swego szefa—magistratu.

W związku z przeprowadzoną przez magistrat klasyfikacją urzędników miejskich, czem pracownicy czują się wielce pokrzywdzeni, odbyło się posiedzenie zarządu w wszystkich sekcji związku pracowników instytucji użyteczności publicznych, na którym postanowiono zwołać na dzień jutrzejszy wielki wiec wszystkich pracowników miejskich.

Na wiecu tym omawiane będzie prze kwalifikowanie dokonane przez magistrat, oraz zapadnie w tej sprawie decydująca uchwała. b.

Z GIMNAZJUM P. ST. RAJSKIEJ.

W gimnazjum p. Ady Skrzyckowskiej i Jadwigi Majchrzakówny (dawniej St. Rajskiej) otrzymały matury następujące abiturjentki:

Maria Abramowiczówna, Edwarda Bławatówna, Regina Goworkiewiczówna, Lola Goldówna, Tania Halpernówna, Gustawa Jarecka, Helena Konówna, Bronisława Kowalska, Teofila Laksówna, Paulina Poznerówna, Romana Sapirsztajnówna, Liza Zatkindówna i Danuta Ziemecka.

Z GIMNAZJUM ŻENSKIEGO CECYLJI WASZCZYŃSKIEJ.

(Zielona 15).

Świadectwa dojrzałości otrzymały następujące abiturjentki: Durezynówna Helena, Selkensteinówna Roma, Flajszewówna Salomea, Grodzicka Felicia, Huzańska Eugenia, Kalmanowiczówna Hanna, Kozulska Irena, Majorowiczówna Janina, Merklejówna Anna, Merklejówna Maria, Orbachówna Halina, Olczykówna Marja, Positkówna Rozalja, Prybówna Helena, Rogozińska Estera, Snopkowska Monika, Steinsberżanka Hanna, Szaniawska Janina, Szafranska Janina, Urbachówna Teofila, Wsilewska Irena, Wicińska Janina, Wróblewska Mirosława, Zajdenszwarcówna Zofia.

Nowy występ Kasiarzy w Łodzi.

Skorzystali z letniego wypoczynku właściciela mieszkania na wsi rozpruli kasę, z której zrabowali pieniądze i biżuterję wartości kilkunastu tysięcy zł.

Mija dopiero dwa tygodnie od czasu gdy „Republika” doniosła o zuchwałym włamaniu kasiarzy do firmy Szenker i do łódzkiej stacji miejskiej polskich kolei państwowych, gdy obecnie znowu mamy do zapamiętania nowy występ kasiarzy na terenie naszego miasta.

Tym razem, terenem operacyjnym kasiarzy było mieszkanie spółwłaściciela składu manufaktury p. Salomona Dawnego.

Mieszkanie to mieści się na pierwszym piętrze z frontu w narożnym domu przy ul. Gdańskiej Nr. 11.

Złodzieje dostali się do mieszkania przez drzwi frontowe ze schodów, prowadzących od bramy.

Drzwi były zamknięte na dwa zamki. Jeden — zwykły, drugi zaś, mieszczący się o pół metra ponad pierwszym — amerykański zatrzaskowy firmy „Jale”.

Dolny zamek złodzieje otworzyli wytrychem, zaś górny sprawił im więcej trudności, gdyż przy wytrychu jak również i podrobionym kluczu zawiodł.

Ale i z tą przeszkodą dali sobie w krótkim czasie radę. Podważyli listwę, zakrywającą szpary pomiędzy połówkami drzwi i żalaznym łomem otworzyli zamek.

Tym sposobem złodzieje znaleźli się w korytarzu, z którego otwarte drzwi wiodły do dalszych pokoi.

Mieszkanie było prawie zupełnie puste, gdyż mieszkańcy kilka tygodni temu wyjechali.

na letnisko na Wiśniową Górę.

Przeszedłszy przez przylegający do korytarza pokój stołowy, kasiarze ujrzeni przed sobą zamknięte drzwi prowadzące do sypialni. Łatwo uporali się z nimi i znaleźli się w pokoju, gdzie stała

wertheimowska kasa ogniotrwała.

Na prawo od kasy stały dwa łóżka, z których jedno zasłane było pościelą, gdyż p. Dawny w mieszkaniu swym często nocował. Interesy bowiem nie pozwalały mu na stałe przebywanie na wsi.

Jak rozpruwano kasę.

Złoczyńcy odsunęli stolik nocny, stojący między łóżkiem a kasą i położyli go na niezasłanym łóżku. Następnie ściągnęli z pościeli kapę i

zasłoniwszy nią okno,

prowadzące na ulicę, przystąpili do „roboty”.

Ażeby zagłuszyć odgłos kroków i padającego ze ścian kasy odłamków, kasiarze ułożyli całą pościel z łóżka na podłodze przed kasą.

Kasa została otworzona tak zw. sposobem „borowania”. System ten polega na tem, że stalowymi borami przedziurawia się gęsto żelazną ścianę poczem bez

wielkiego trudu zewnętrzny pancerz daje się odgiąć.

Zadaniem kasiarzy było otworzenie drzwi kasy. Poczęli oni przeto borować frontową ścianę wzdłuż miejsc gdzie mieszczą się zamki podręczne, a następnie skierowali swą pracę ku środkowi, gdzie mieści się zamek główny i numerator zabezpieczający.

Po ukończeniu borowania kasiarze odgięli żelaznym łomem zewnętrzną powłokę i w ten sposób dostali się do miejsc, gdzie mieści się cały mechanizm zamkowy.

Główny zamek i numerator zabezpieczający złodzieje kompletnie wyjęli, zaś zamki podręczne otworzyli wytrychem.

Po dokonaniu tych czynności

kasa stanęła otworem.

Kilkunastotysięczny łup.

Łupem kasiarzy padła duża ilość biżuterji, okazała ilość monet złotych rosyjskich i niemieckich, dwa lichtarze srebrne, złoty łańcuszek do zegarka, srebrne nakrycia stołowe oraz kilkadziesiąt złotych w gotówce.

Złoczyńcy nie pogardzili również parą półbutów męskich lakierowanych, kilkoma kołnierzykami jedwabnymi, zabrali też 7 par skarpetek, koszulę nocną, flaszeczkę esencji kwiatowej i butelkę wódki.

Ogólna wartość zrabowanych rzeczy wynosi

kilkanaście tysięcy złotych.

Złupiwszy kasę złodzieje spładowali jeszcze całe mieszkanie, lecz niczego więcej nie zabrali, poczem tą samą drogą, którą weszli, opuścili mieszkanie, zamykając za sobą drzwi.

Na miejscu przestępstwa pozostawili oni kilka połamanych borów oraz dwie pary rękawiczek skórkowych w których „pracowali dla zatarcia śladów.”

Wszelkie inne ślady mogące posłużyć do zdjęć daktyloskopijnych zatarli oni mokrą ścierką, którą wraz z filiżanką do połowy napełnioną wodą, leżała na stole ku bokom kasy.

Kiedy dokonana została kradzież nie wiadomo, gdyż p. Dawny w mieszkaniu swym nie był od czwartku ubiegłego ty

godnia. Bawił on u swej żony na letnisku. Dopiero onegdaj około godz. 9-ej po wrócił do Łodzi i natychmiast udał się do domu.

Zaraz na wstępie skonstatował on, że w mieszkaniu stało się coś niezwykłego. Na kłamce od strony wewnętrznej wisiał ręcznik, który zasłaniał dziurkę od klucza. Drzwi do pokoju stołowego zazwyczaj przymknięte, były szeroko otwarte.

Tknięty złem przeczuciem p. Dawny zwrócił swe kroki w kierunku sypialni i już zdaleka zauważył brak pościeli na łóżku, w którym zwykle sypiał.

Gdy przekroczył próg, stanął osłupiały, ujrawszy rozprutą kasę.

W sypialni znajdowała się również szafa, w której znajdowało się trochę garderoby damskiej kilka książek i inne cenne przedmioty.

Pomimo, iż szafa ta była otwarta, jednakże nic w niej nie brakowało.

List do złodziei.

Kasiarze pozostawili również leżący w otwartej toalecie naczynnik burszty nowy i kilka cennych muszel.

Spładowali oni całe mieszkanie tak dalece, że nawet w kuchni szuflady od kredensu były wysunięte, naczynia porcelanowe przewrócone, a kilka filiżanek było stłuczonych.

Natychmiast po ujawnieniu kradzieży p. Dawny zameldował o niej w urzędzie śledczym i po chwili na miejsce przestępstwa przybyli wywiadowcy z komisarzem Weyerem na czele.

Dokonano zdjęć fotograficznych i daktyloskopijnych oraz wszczęto energiczne dochodzenie celem wykrycia sprawców kradzieży.

Charakterystyczny jest fakt, że p. Dawny zwykle, kiedy wyjeżdżał z domu pozostawiał na stole list w którym prosił złodziei, ażeby nie niszczyli mebli i za wiadomiał w jakich szafach nie ma.

Tym razem kartkę taką również pozostawił.

Ponieważ wypadek powyższy nie jest w ostatnim czasie odosobnionym, istnieje przypuszczenie, że na terenie Łodzi grasuje zorganizowana banda kasiarzy.

— gl. —

Rządzą aptekarze, lekarze i „samouki”.

Szkoła nauk politycznych

da nam zastępy wykwalifikowanych urzędników.

W roku przyszłym upływa 10 lat od założenia warszawskiej szkoły nauk politycznych, wzorowanej na paryskiej „Ecole des Sciences Politiques”. Uczelnia ta przygotowała już długi szereg pracowników państwowych, komunalnych i społecznych, lecz pomimo to nie zdołała dotychczas uzyskać dla siebie praw szkół akademickich.

Największą trudność stanowi tutaj ustawa z dnia 13 lipca 1920 r., której szkoła, aczkolwiek o wysokim poziomie naukowym, nie odpowiada w kilku punktach natury czysto formalnej.

Uwzględnienie postulatów słuchaczy szkoły wyłonić należy do kompetencji rady ministrów na wniosek ministra W. R. i O. P. względnie władz ustawodawczych.

Stowarzyszenie słuchaczy szkoły wyłoniło z siebie komisję dla uzyskania praw, która opracowała szereg memoriałów, domagając się przyznawania absolwentom szkoły tych stanowisk w służbie publicznej, jakie odpowiadają na bytym przez nich studiom.

Akcja komitetu budowy szkoły nauk politycznych znajduje się na drodze do szybkiego rozwiązania.

Plac pod budowę gmachu został już przyznany (o powierzchni 5000 metrów kw.). Kosztorys wykazuje kwotę około 500.000 zł. Z dotychczasowych wpływów z czesnego oraz ofiar inicjatorów — około 80.000 zł. Stowarzyszenie słuchaczy szkoły dąży do połączenia uroczystości 10-lecia szkoły z uroczystością poświęcenia kamienia węgielnego.

Nad świeżą mogiłą czcigodnego doradcy, przyjaciela i towarzysza idej Myśli Wolnej

ADWOKATA

Maurycego Kona

członka Zarządu Koła Łódzkiego S. W. P.,

część i hołd Jego pamięci składają

Zarząd Główny

Stowarzyszenia Wolnomysłlicieli Polskich.

Rada Tymczasowa Gminy Bezwyznaniowej w Polsce.

6492

Maruderzy wojny gospodarczej.

Magnaci górnośląscy już zdołali się „zadekować“, powiększając liczbę bezrobotnych.

Wojna gospodarcza, rozpoczęta z nami przez Niemcy, dla całej Polski jest ciężką próbą — taksamo zresztą, jak dla Niemiec — ale najcięższym brzemieniem kładzie się niewątpliwie na Górnym Śląsku.

Prawda, że to „nostra res agitur“ — wszak to wojna o górnośląski węgiel i ten eksportowany do Niemiec i ten — znajdujący się jeszcze pod ziemią, który by Niemcy chętnie wpuścili wszystek w swoje granice, ale razem z ... ziemią.

Jednakże i to prawda, że my to najciężiej odczuwamy.

Mamy już, jak wiadomo, 45 tysięcy bezrobotnych, — a oto, właściciele górnośląskich kopalni postanowili w ten sposób zareagować na zamknięcie granic niemieckich dla polskiego węgla, że zamkają swoje kopalnie, że stwarzają nowe 25—30 tysięcy bezrobotnych.

Razem 75000 bezrobotnych to armia olbrzymia — to nędza, która wyleje się przez brzozy naszej małej dzielnicy z i zaleje wszystkie przyległe dzielnice Polski.

Tę smutnego „towaru“ naszego już nie mamy dokąd eksportować — gdy był czas i „sezon“ potem Górny Śląsk wysłał najlepszych swoich bezrobotnych górników do Francji, teraz i ta droga ucieczki przed zupełną nędzą zamknięta.

A nie możemy niestety liczyć na emigrację do innych dzielnic ojczyzny — Polska nie ma gdzie zatrudnić robotników górniczych, hutniczych czy metalurgicznych.

Wszystko, co nie ma pracy i nie ma chleba musi się gnieść tu na miejscu, gdzie ani na pracę, ani na chleb liczyć nie może.

Tembardziej więc nie można dopuszczać, aby się miejscowe górnośląskie bezrobocie powiększało.

Górnośląscy przedsiębiorcy zbyt prosto sobie wyobrażali przerzucenie całego ciężaru i wszystkich kosztów walki — częściowo na robotników, pozbawiając ich pracy, częściowo na społeczeństwo całej Polski, kładąc mu drogę płacić za węgiel.

Postanowili oni bowiem z osobliwą „przemysłowością“ nie tylko nie stracić na całej tej historii, ale jeszcze zarobić.

Część kopalń się zamknie, natomiast podniesie się ceny węgla, wydobywanego z kopalń niezamkniętych — uchwalili trust utworzony „ad hoc“ z węglarzy górnośląskich, który i zyski, otrzymane w ten sposób postanowił dzielić „sprawiedliwie“ nawet i pomiędzy właścicieli kopalń zamkniętych...

Ta decyzja węglarzy musi spotkać się ze stanowczą reakcją ze strony społeczeństwa i rządu.

Po pierwsze bowiem projektowane (już od 1 lipca) podniesienie cen węgla jest bezpośrednim zamachem na kieszenie najsłabszych warstw konsumentów w czasie ogólnej drożyzny i bezczelnym wyzyskaniem tej koniunktury, że obecnie nikt z zagranicy do Polski węgla przywozić nie będzie.

Jednocześnie jest także poderwaniem całego planu gospodarczego w naszej wojnie z Niemcami — osnutego właśnie na tem, ażeby zwiększyć wewnętrz-

nią konsumpcję, węgla, i przejąć zmniejszyć konieczność jego eksportu.

Oczywiście, gdy się ceny węgla podniesie, nie będzie mowy, o tem, aby móc spożytkować krajowe węgiel spopularyzować i rozszerzyć.

Pekin, w czerwcu. Czytelnik europejski, zaopatrywany w wiadomości ze źródeł angielskich i amerykańskich, skłonny jest uwierzyć nawet, że w Chinach wybuchło powstanie „bokserów“, urządzone z tych samych powodów, co powstanie z roku 1900. Mniemanie to jest mylne. Chiny przeżywają powolne, lecz do głębi tysiącletniego ustroju państwa się gające wstrząśnienie. Nienaruszalność ustroju chińskiego wspierała się o pracę miliona rąk, które na prymitywnych instrumentach przędły, orały przedwiekowymi pługami i zadawały się tymi samymi produktami, które w modzie były za czasów Tamerlana.

Obecnie stosunki gruntownie się zmieniły. Do okolic dawniej nawiedzanych tylko przez ptaki wędrowne, wtargnął automobil, misjonarz i kapitalista.

Te trzy czynniki w ciągu krótkiego czasu przetrząsnęły społeczeństwo śniące swój trójcieletni sen. Automobil przywiózł nowe towary, wzniesił nowe potrzeby, misjonarz budował nowe szkoły i wprowadził nowe pojęcia, które wprawdzie nie przyjmowały się zbyt szybko, lecz pobudzały do dyskusji, kapitalista wreszcie budował warstwy pracy nowoczesnej i co było najważniejszą przyczyną powrotu, nieuchronnie rujnował drobniutki warsztatek rodzin chińskich, które od wieków utrzymywały się z przedzalnictwa.

W Szanghaju, Kantonie i Nankinie powstały olbrzymie fabryki amerykańskie, angielskie i japońskie i podcięły z miejsca źródła utrzymania dla milionów.

Oderwani od swej pracy chińczycy dali się z największą łatwością werбовать poszczególnym jenerałom, którzy z reguły byli narzędziami w ręku mocarstw. Chińczycy ci woleli służyć w wojsku, choćby z tego powodu, że w wojsku mieli jakieś takie utrzymanie, gdy w domu groziła im nieuchronnie śmierć głodowa.

I w tem kryje się największe niebezpieczeństwo nie tylko dla sytuacji wewnętrznej, lecz także wszystkich państw, które zaangażowały kapitały i swój prestiż w Chinach. Gdyby nawet udało się ustalić centralny rząd w Chinach, co jest tajemnicą i jawnym dążeniem wszystkich mocarstw (przyczem każde mocarstwo pragnęłoby swego jenerała widzieć na miejscu premiera chińskiego) zawsze pozostanie otwartą sprawą jak wyżyć miliony, które straciły chleb z powodu postępów przemysłu w Chinach, co zrobić z masami, które nie zdolne do innej pracy — chcą albo przy swych kołach siedzieć albo — wojować.

Istnieje jeszcze jedna możliwość, którą starają się urzeczywistnić nacjonaliści chińscy na spółkę z bolszewikami. Mianowicie stworzenie narodowego przemysłu chińskiego, usunięcie wpływu mocarstw, a dążenie do samowystarczalności gospodarczej Chin. Tutaj jednak, pomijając długość takiej drogi i nieczystość zamiarów komunistycznych, które w „bractwach chińskich“ widzą narzędzie do ponętnych marzeń o

Okazuje się, że w tej walce, którą nam wydano, prawdziwym „wrogiem wewnętrznym“ są właściciele kopalń górnośląskich, którzy dla swojego bezpośredniego i najbliższego interesu chcą nowe dziesiątki tysięcy ludzi pozbawić

pracy i chleba, a nadto utrudnić nam tę wojnę podstępny atakiem z tyłu. Oczekujemy, że rząd, który na G. Śląsku ma specjalnie szerokie pełnomocnictwa udaremni ten zamach węglarzy.

Wasz.

Co się dzieje w Chinach?

Miljony bezrobotnych kulisów stanowią niegasnące zarzewie ciągłych niepokojów. (Specjalna służba korespondencyjna „Republiki“).

hegemoni na dalekim wschodzie napotkać muszą Chiny niezłomny opór dwóch potęg: Stanów Zjednoczonych i Japonii.

Dla Stanów ekspansja w Chinach jest kwestią prestige'u, wiele dziesiątków milionów dolarów ułożył tam przemysł amerykański, dla Japonii zaś emigracja do Chin jest kwestią życia.

Szowinistyczne siły Japonii mówią wyraźnie o konieczności uzyskania stałej bazy na lądzie, gdyż epoka trzęsień ziemi, przez które przechodzi wyspa Nipponu zagraża mocarstwowemu stanowisku Japonii.

Gdzie Japonia znaleźć może tę bazę? Tylko w jednej z prowincji chińskich.

Dlatego nie licząc się z faktycznym stanem rzeczy polityka Kominternu, po dniecająca Chiny od najgwałtowniejszych wystąpień, może prędzej czy później doprowadzić do konfiguracji, której do niedawna nikt nie brał pod uwagę, mianowicie do japońsko-amerykańskiego porozumienia w sprawie chińskiej.

Byłby to zwrot niespodziewany, lecz logiczny, gdyż wobec sytuacji w Szanghaju i Nankinie, państwa te zechcą uratować to, co jest do uratowania, a z drugiej strony zabezpieczyć się przed taką ewentualnością, w której musiałyby wycofać się z Chin.

U. S.

Wilhelm II rozwodzi się!

Widoki na powrót do Berlina ostudziły małżeńskie pierzyny w Doorn.

Haga, w czerwcu.

Wypadki polityczne ostatnich miesięcy odsunęły w zupełny cień osobę i życie byłego władcy Niemiec, wielkiego drwala w Doorn, Wilhelma II. — A tymczasem z niewinnych drzew, które ten wygnaniec rąba, leca coraz poważniejsze wióry polityczne.

Sny o potęgę towarzyszą wciąż opuszczonego cesarza w samotnej rezydencji.

Ostatnio, po wyborze Hindenburga i powrocie eks-kronpryncy do kraju, apetyty Wilhelma zostały intensywnie podsycone. Chwilowo idą one jedynie w kierunku powrotu do Niemiec. W tym właśnie sensie czynione są badania i wysuwane macki. Czy dosięgły one już kanclerza i prezydenta Rzeszy — nie wiadomo. Trudno również powiedzieć coś o ich ewentualnej odpowiedzi.

Natomiast faktem jest, że rząd koalicyjny do strzeżenia więźnia z Doorn, polecił odpowiednim organom policji, by wzmocniły środki ostrożności. Nastąpiło to nazajutrz po wyborze Hindenburga. Ponieważ jednak okazało się, że nowoobрани prezydent zachowuje się lojalnie, a nawet zerwał z zamkiem w Doorn, nastąpił pewien zwrot w nastrojach holenderskich sfer rządowych, które uznały, że życzeniom eks-cesarza można w pewnym stopniu uczynić zadość, pozwalając mu przejściowo opuścić Doorn i osiedzić w innej miejscowości w Holandji. Jednak Wilhelm II w ostatniej chwili zmienił pierwotny zamiar wyjazdu do Noordwyk. Obecnie teści on do letnich wywczasów w Niemczech.

Polityczne zamiary Wilhelma warty wielki wpływ na jego drugie małżeństwo.

Dziś już wiadoma jest rzecz, że

małżonka obecna, Hermina, uda się do Hamburga, zupełnie niezależnie od tego, czy ma pozostać w Doorn, czy też wyjedzie.

Mówi się o nieporozumieniach małżeńskich, które mają nawet doprowadzić do separacji.

De facto idzie o to, że drugie małżeństwo krzyżuje poważnie plany polityczne Wilhelma. Ponieważ młode miesiące już minęły, a na pierwszy plan wysuwa się nadzieja odzyskania władzy — klika cesarska usuwa beczere-monjalnie niewygodną kobiecinkę, która osładzała zdetronizowanemu megalomanowi chwile gorzkich refleksji na wygnaniu.

Murzyn zrobił swoje, murzyn może pójść!

Niechaj się jednak pocieszy, że z tej wielkiej chmury spadnie napewno mały deszczyk, iż niebawem będzie przywrócona do łaski i wystygłego łoża młodszej.

Stanisław L.

Ameryka bierze się do dłużników.

Londyn, 24 czerwca

Z Nowego Yorku donoszą:

W lipcu przybędzie do Waszyngtonu komisja francuska, która będzie prowadziła układy o konsolidację długu Francji w Ameryce. Dług ten zaciągnięty w czasie wojny, wynosi 4 miliardy dolarów. Równocześnie mają być prowadzone układy z Czechami o 125 milionów dolarów. Włochy zaczynają swoje układy we czwartek. W tym miesiącu zacznie też rokowania Belgia.

Wszystkie te cztery należności Ameryki wynoszą razem siedem miliardów dolarów. Jak słychać, komisja amerykańska godzi się na moratorium i na spłaty długoterminowe, natomiast nie chce słyszeć o zmniejszeniu sumy dłużnej. Co do procentu, to ma on być tak wysoki, jaki płaci Anglia.

We krwi i bólach rodzi się wolność.

Dlatego irlandczycy cenia ją i pielęgnują, jak matka--dziecko.

(Specjalna służba korespondencyjna „Republiki“.)

Dublin, w czerwcu

Konstytucja, która Lloyd George za ofiarował przed czterema laty budzącej się Irlandji, mówi w art. 4-ym wyraźnie: „Językiem narodowym wolnego państwa irlandzkiego jest język irlandzki, zastrzeżenie się jedynie uznanie jednocześnie języka angielskiego za oficjalny”.

I oto wszędzie na pierwszym miejscu pojawiły się irlandzkie słowa i nazwy. Wolne państwo irlandzkie nazywa się „Saorsat Eireamh”, parlament — „Oireachtas”, a stolica Dublin otrzymała dawną, romantyczną nazwę „Baile Atha Cliath”.

Na terenie całego wolnego państwa zniknęły stare tabliczki z nazwami ulic, a pojawiły się nowe, irlandzkie.

Rozumie się, że naród, który przez lata musiał być w owym języku głuchy i niemy, napotyka w wysławianiu się na pewne trudności. I oto starsze pokolenie jest w szkołach, w klasztorach i na placach gier i zabaw wychowywane na irlandczyków, mówiących po irlandzku.

Strasznie zniszczone pałace i wille na głównych ulicach Dublina, rozwalone i spalone domy w innych miastach — oto cena, jaką irlandczycy musieli zapłacić za połowiczną wolność.

Gdy się zapytać irlandczyka, dlaczego umarł jego pierwszy prezydent, Artur Griffith, słyszy się zawsze jednokrotną odpowiedź:

— **Pękło mu serce, ponieważ nie mógł nas w całości oswobodzić od „tamtych” i ponieważ Irlandja północna nie przyłączyła się do nas!**

W rzeczywistości północny Ulster podległy jest bezpośrednio władzy Anglii. To też gdy przybyłem do Belfastu, tragarz oświadczył mi:

— Słuchaj, nie myśl, że jestem tutaj — pochodzę z wolnego państwa, rozumiesz — z południowej Irlandji. Jak widać z tego oświadczenia obywatel wolnego państwa gardzi ulsterczykami, którzy pozostali wierni Anglii.

Miedzy Ulsterem i wolnym państwem biegnie formalna granica, połączona z rzeką bagażów i t. d.

W wagonie prowadzone są bez przerwy polityczne dyskusje, a ich przedmiotem są prezydent wolnego państwa Cosgrave, którego nienawidzą wrogowie Anglii, brytyjski generał - gubernator Irlandji Tom Hely, znienawidzony przez wszystkich irlandczyków, którzy muszą mu płacić 10 tysięcy funtów pensji. Trzecią postacią, która, niby widmo, pojawia się w rozmowach, jest Edmondo de Valera, mieszanec irlandzko - hiszpański, człowiek o głębokiej wiedzy, będący wodzem republikanów w nieubłaganej walce z kompromisem i z wszystkim, co angielskie.

Oto są główni ludzie. Natomiast do najbardziej palących kwestii należą: ol-

brzymi deficyt kolejowy, 15 tysięcy bezrobotnych w 300-tysięcznym Dublinie, otrzymujących po 25 szylingów tygodniowo zapomogi, i rzeka Shannon, która ma być kolebką elektryfikacji kraju.

Irlandczycy są wielkimi patriotami i czują się naprawdę wolnymi i radosnymi.

Przybysz z obcego kraju musi nie tylko tolerować, że portier hotelowy klepie go po ramieniu, ale musi nawet w rozmowie być bardzo ostrożnym i przewidującym.

W pensjonacie przy stole, po dwudniowym ulewym deszczu, jakiś irlandczyk zwraca się do mnie:

— Piękna pogoda, nieprawda?”

— Mogłaby być piękniejsza — odpowiadam. A na to mój irlandczyk gniewnym tonem:

— Sądzi pan, że w Anglii jest obecnie lepsza pogoda?”

Samy irlandczycy kpią z tej drażliwości i rozzłości i piszą rewje oparte na tym temacie. Oto dla przykładu scenka, jaką można usłyszeć w każdym teatryku:

Północny irlandczyk, południowy irlandczyk i angiłk rozmawiają o sporcie wędkarskim.

Ulsterczyk: W Belfascie można łowić najlepsze pstragi.

Irlandczyk: Widzę, że nie był pan nigdy w Limerick, bowiem tam są najlepsze pstragi.

Ulsterczyk (do angiłki): Kochany przyjacielu, pan wiesz dobrze, że Limerick jest obrzydliwą dziurą; proszę mi wierzyć, że jedynie w Belfascie są najlepsze pstragi.

Irlandczyk (do angiłki): Kochany przyjacielu, w Belfascie można kupić brudny węgiel i zardzewiałe żelazo, le prawdziwe pstragi istnieją tylko u nas w Limerick.

Angliłk (wahając się): Hm, moi panowie, wobec tego muszę przypuszczać, że pstragi nie są warte ani w Belfascie, ani w Limerick.

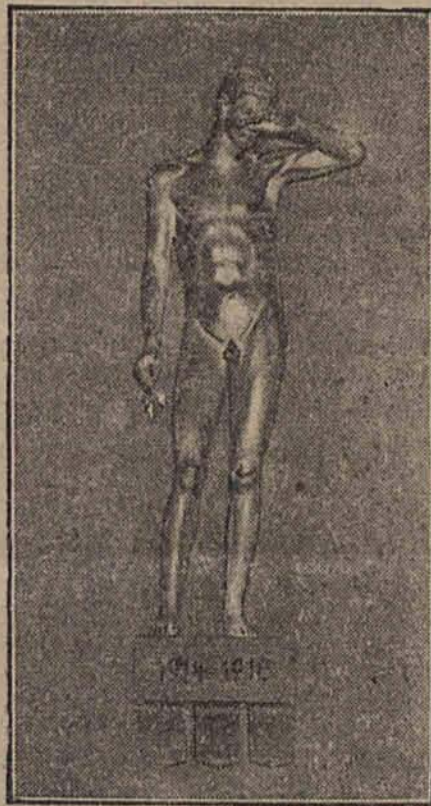
Ten dialog wędkarski należy jedynie przetransponować na stosunki polityczne, a niejedno stanie się jasne i zrozumiałe.

W każdym razie angiłcy umieją wsłuchiwać się w te spory, wyciągać z nich korzyści i bagatelizować rolę i pretensje irlandczyków w ich własnych oczach i w oczach świata.

Ale w ostatnich czasach zaznacza się zmiana ku lepszemu. Propaganda robi swoje. Ze wszystkich stron świata, z Ameryki, Azji i Australji zaczynają się zjeżdżać goście do tego uroczego zakątka. Irlandczycy przyjmują tych podróżnych z otwartymi rękami i są wdzięczni za każde słowo zachwytu i uznania.

D. M-d.

Statua z brązu

ustawiona w auli Akademji Sztuk pięknych we Wiedniu na pamiątkę wielkiej wojny, która zabrała również wielu studentów tej uczelni.

Księżę Walji

zażywa orzeźwiającej kąpieli na pokładzie jednego z wielkich statków amerykańskich. Przyszłego króla Wielkiej Brytanji uchwycił fotograf w dość groteskowej pozycji.

FRANCISZEK HERCZEG.

Chore dziecko.

Kotara za drzwiami odchyliła się i do gabinetu profesora weszła pielęgniarka z czerwonym krzyżem na białym czepku. Z drugiego pokoju docho- dzily ciche jęki.

Profesor nie słyszał. Zatoniony w swej pracy przy biurku wodził piórem z błyskawiczną szybkością po papierze.

Widać było, że siedzi przy biurku człowiek wiedzy. Zdania sypały się jak z rękawa.

— Łaskawy panie...

Pielęgniarka poraz drugi zwróciła się cichym głosem do profesora:

— Łaskawy panie, czy nie zechciałby pan wejść na chwilę... Panienska jest bardzo niespokojna...

Odłożył natychmiast pióro, przypomniało mu się bowiem, że dziecko jest chore.

Mała dziewczynka leży w pokoju sama wśród rozrzuconym poduszek z rozwianymi włosami i bladą, smutną twarzą.

— To ty, tatusiu!... Usiądź przy mnie, chcę ci coś powiedzieć...

Profesor wziął jej rączki... Małe, gorące rączki, bezzębne i miękkie, jak emiety kawałek jedwabiu.

— Tatusiu, chcę ci coś powiedzieć... Wiesz, zdaje mi się, że umrę...

Profesor objął ją czule ramionami i przytulił do siebie rozgorączkowane

ciało dziecka. Zmartwionym wzrokiem spoglądał jej w oczy.

Tak samo, zupełnie tak samo, śmiała się doń smutnie inna twarzyczka, chora, rozpalona gorączką i podobna do tej... Wspomnienie było straszne, ale zarazem, czuło się w tem pewną słodycz... Trwało to krótko, tak krótko — jak pocałunek kochanków w wiosenną noc księżycową.

Dziecko mówiło dalej cichym głosem:

— Nie chcę umrzeć, tatusiu... Żyć jest lepiej... Szkoda mi moich sukienek, i kwiatków, szkoda i ptaszków, i ciebie, tatusiu...

Profesor ucałował jej drobne rączki, a ona mówiła dalej urywanymi zdaniem:

— Nikt już mnie nie uleczy, prócz czarodziejskiej wróżki... Tak!... Siostra Herta mówiła mi o tem, tatusiu — ta biała siostra z klasztoru... Pewnego wieczoru zaprowadziła mnie na ganek, gdy księżyc świecił w całej pełni... Wtedy powiedziała mi na ucho: czarodziejska wróżka mieszka tam, na wierzchołku skały nad morzem.

Ona lubi muzykę, dlatego pali się tam tysiąc świec i przez całą dobę gra muzyka... Ona posiada władzę nad życiem młodych dziewcząt i nikt w niebie nie śmie odmówić jej prośbie... Gdy jakaś dziewczynka umiera, należy do niej posłać pobożną kobietę i zawiadomić ją o niebezpieczeństwie... Kobieta musi jej przynieść tyle złotych świec ile lat ma chore dziecko...

Dziewczynka uśmiechnęła się blado i dodała:

— Mam czternaście lat, a więc trzeba się wystarać o czternaście złotych, grubych świec... Nani może iść do niej, nasza praczka, ona jest pobożna... Ale niech Nani z nią idzie, gdyż Nani lubi pić wódkę i może po drodze przepić czternaście złotych świec...

Nonsen!... Ale czegoż człowiek nie zrobi, by ratować dziecko... Czternaście złotych świec warto ofiarować za życie dziecka.

Praczką udała się więc w drogę, wraz z Nani. Pojechały drabinastym wozem, oświetlone ubrane. Nani dumna była ze swej misji, jak poseł cniński, a Nani cieszyła się, że po drodze spotka ładnych chłopców.

Profesor czuwał nad dzieckiem i zapominał zupełnie o swem dziele.

A miało to być dzieło pierwszorzędnego wagi. W pewnym miejscu autor mówi:

— „Litość ogarnia człowieka, gdy myśli o ofiarach cudów. Stare i dzieci w wieku postępu kultury wierzą jeszcze w czary i gusła. Zacołanie niszczy to, co buduje naukę. Ziola i duchy zastępują lekarstwa wydobyte z móżdżem na zasadzie doświadczeń w laboratoriach medycznych”...

Nani załatwiła misję swą należycie, modliła się dwie godziny przy skale, gdzie mieszkała podobno czarodziejska wróżka.

Dziewczynka nie umarła, lecz zakwitła znowu zdrowiem i świeżością.

Profesor mógł nadal w spokoju pracować nad swem dziełem.

„Więcej światła!” — oto tytuł jego nowej książki.

Cóż to była za książka!... Tytuł w niej mądrości, tyle erudycji, że mógł ją napisać tylko człowiek wszechstronnie wykształcony, który ślezczał w ciągu długich lat nad encyklopedjami!

Mała dziewczynka wyzdrowiała zupełnie i poszła się kąpać nad morze.

Profesor poszedł z nią razem, a gdy stali na brzegu, dziewczynka rzekła:

— Musimy podziękować dobrej wróżce... Trzeba jej podziękować, bo opowiadała, że jedna z dziewcząt umarła potem dlatego, że nie podziękowała... Wróżka może się pogłowieć...

Profesor roześmiał się... „Więcej światła!” — przypominał sobie tytuł swego dzieła...

— Nie bądź głupia!... — rzekł do córeczki —

I nie pozwolił jej podziękować wróżce...

Tej samej nocy dziewczynka dostała silnego zapalenia płuc...

Profesora zbudzono w nocy. Zawołano lekarza.

— Tatusiu — mówiła dziewczynka — teraz zdaje mi się, że napewno umrę... Poślij Nani do dobrej wróżki...

Praczką udała się w drogę.

Profesor czuwał całą noc nad łóżkiem dziecka.

Nad ranem dziewczynka umarła.

Tam. B. P.

PRZEGLĄD SPORTOWY.

Piłka nożna.

URUGWAJ BOI SIĘ PARAGWAJU.

Mało kto mógłby przypuścić, że urugwajczycy, mistrzowie piłki nożnej, za najgroźniejszego swego rywala uważają Paragwaj.

Football zawojował zresztą całą Amerykę Południową i popularność jego w zamorskich krainach przechodzi nasze wyobrażenia. Dość powiedzieć, że imionami zwycięzców olimpijskich nazywają tam ulice, biją na cześć piłkarzy medale, i wydają specjalne znaczki pocztowe ku upamiętnieniu zwycięstw.

W Urugwaju na zawody piłkarskie wstęp jest wolny dla każdego, a płaci się wyłącznie za miejsca siedzące na trybunach.

Bardzo wysoko stoi piłka nożna w Argentynie, skąd, za wzorem „Nationalu” z Montevideo, przywędrowała do Europy drużyna „Boca Juniors”, odnosząca na stałym łądzie zwycięstwo po zwycięstwie. Mniej szczęśliwie przedstawia się finansowa strona imprezy argentyńczyków. Reprezentując klasę bardzo wysoką, nie mają oni legendarnej sławy, zdobytej przez urugwajczyków na olimpiadzie I, jak dotychczas, podróż ich po Europie przyniosła, zamiast spodziewanych bogactw, 22,000 dolarów deficytu.

Niższą klasę futbolu przedstawia Brazylja i Chile.

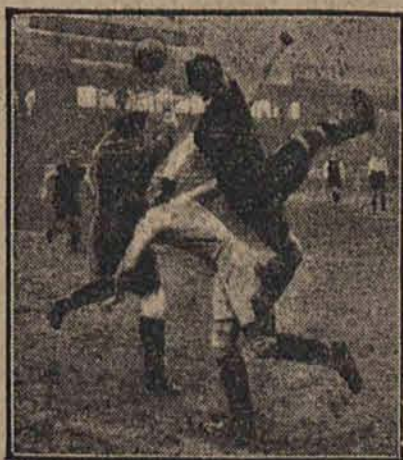
Natomiast prawdziwą rewelacją dla Europy była gra drużyn Paragwaju.

Ten mały kraj posiada piłkarzy, przy których błędna egzotyczni mistrzowie z Montevideo i którym równych daremnie szukać na kuli ziemskiej. Jeśli mistrzowie olimpiady paryskiej pośladować niespotykaną w Europie technikę i władają piłką, jak nikt na naszym kontynencie, to umiejętność ich sąsiadów graniczy z fantazją i kunsztem prestidigitatorskim. Gracze „Nationalu” przyznają bez zwahania i otwarcie, że paragwajczycy przewyższają ich również pod względem startu i szybkości.

Być może, w tej pochwalie i uznaniu dla swego przeciwnika południowcy drzemają też znaczny procent dumy amerykańskiej i poprostu reklamy dla części świata, o której Europa nie ma należytego wyobrażenia, niemniej jednak wyznania te są charakterystyczne i znajdują poświadczenie w fakcie, że Paragwaj dzierżył kilkakrotnie mistrzostwo Ameryki Południowej i Urugwaj z trudnością zaszczytny ten tytuł zdołał mu wydrzeć.

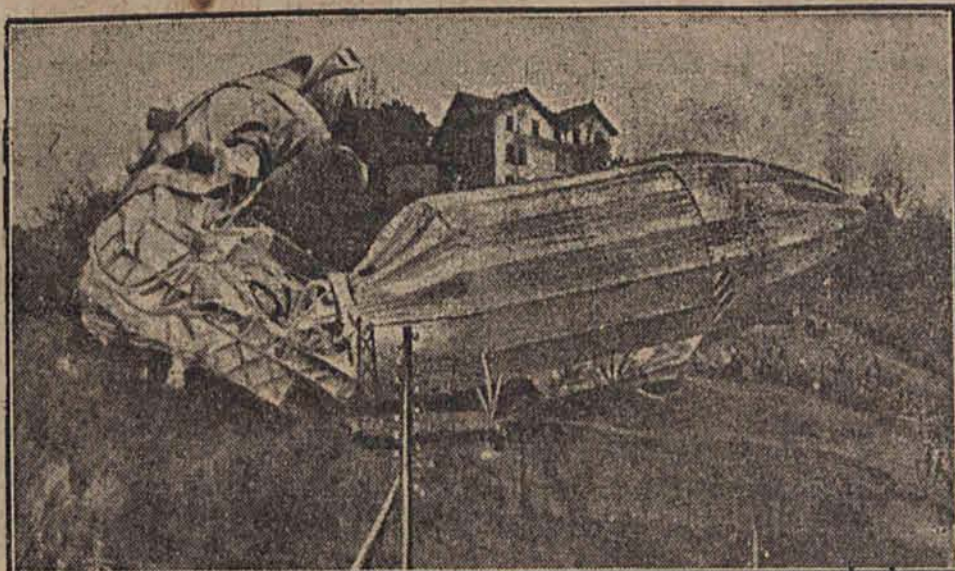
SUKCESY „HAKOAHU”.

Mistrz Austrii, „Hakoah”, pobił w Amsterdamie silną drużynę holenderską „Blue Witt” 2:1. Wiedeńczycy do paury prowadzili 2:0, w drugiej połowie nieco osłabli, gdyż byli zmęczeni grą z dnia poprzedniego i podróżą.

Frapujący moment z międzypaństwowego meczu Portugalja — Włochy.

25-lecie balonów sterowych.

U góry: Owacje na cześć hr. Zeppelina w Düsseldorfie.

U dołu: Balon sterowy „Z. III”, zniszczony podczas burzy pod Weilburgiem.

Nurmi w ojczyźnie.

Najszybszy człowiek na świecie, Paavo Nurmi, po nieznanym w dziejach sportu wysiłku, jakim była jego podróż po Ameryce, gdzie na całej szerokości nowego świata, od Atlantyku do Pacyfiku, nie znalazł godnego siebie rywala, startując zimą i latem, w halach krytych, cyrkach, teatrach i na bieżniach stadionów, wrócił do ojczyzny swej Finlandji.

W Göteborgu w porcie oczekiwał przyjazdu wielkiego lekkoatlety kilkutyśieczny tłum, który urządził ulubieńcowi całej Skandynawji serdeczną owację.

Dziennikarze wydarli małowzrostowemu rekordmanowi kilka interesujących wyznań.

— Jedynym moim pragnieniem jest wypocząć, — mówił Nurmi, — nikt nie może sobie wyobrazić, jak bardzo czuję się zmęczony. To bieganie, tu i tam, nawskroś całej Ameryki, wyczerpało mnie zupełnie. Tuż przed wyjazdem startowałem w Nowym Jorku na pół mili angielskiej. Jest to za krótki dla mnie dystans, ale pomijając już to, byłem tak śmiertelnie zmęczony, że gdy dochodziłem do mety, chwiałem się na nogach. Wiedziałem, że przegram — i przegrałem. Musiałem jednak dotrzymać słowa.

Było to jedyne moje niepowodzenie — zresztą na przestrzeni, na której nie startuję.

Z biegaczy, których spotkał w Ameryce, Nurmi uważa za najlepszego Ritola, Finlandczyka, mieszkającego w Chicago. Bieżnie tamtejsze stawia bardzo wysoko. Najlepsza jest w Los Angeles. Porównanie z nią może wytrzymać tylko jedna bieżnia w Europie, — w stadionie sztokholmskim.

Nurmi zaprzecza kategorycznie jakoby zerwał z amatorstwem. Ostatnio przed wyjazdem odrzucił propozycję przyjęcia 50,000 dolarów za przejście w szranki zawodowców.

— Teraz chce wypocząć — kończył Nurmi — stanę znów na bieżni w sierpniu lub we wrześniu. Najchętniej startowałbym w Sztokholmie, na bieżni stadionów. Zmierzyć się z Widem — to mój najbliższy program.

Dość należy, że Wide, słynny długodystansowiec szwedzki, właśnie w dniu przyjazdu Nurmi do Sztokholmu, pobił dwa przez niego ustanowione rekordy światowe na 2000 m. i na 3000 metrów.

Mecz Nurmi — Wide będzie zatem widowiskiem epokowym w dziedzinie sportu.

Międzynarodowy turniej tenisowy.

ANGLJA BIJE AMERYKĘ.

Mecz między Anglią i Ameryką w Eastburne zakończył się, po ostrej walce, zwycięstwem Anglików, którzy na 5 meczów wygrali trzy, podczas gdy Ameryka tylko dwa. O pierwszych 3-ch spotkaniach donosiliśmy już w „Przeglądzie sportowym”. W czwartym spotkaniu Amerykanin Wennessey zwyciężył Anglika Wheatley’a 7:5, 6:2, 4:6, 7:5. Ostatni mecz zdecydował o ogólnym zwycięstwie: Gilbert (Anglia) pokonał Casey’a (Ameryka) 9:7, 9:7, 6:4.

TURNIEJ W WIMBLEDON.

W Wimbledon rozpoczął się międzynarodowy turniej tenisowy. Na wstępie Amerykanin Henessy pobił Holendra van der Feen 6:3, 4:6, 6:1, 6:2, a Francuz H. Cochet uporał się z Anglikiem I. C. Gregory 6:4, 6:2, 6:0.

Miss Ryan i m-lle Langlen spotykają się już w drugiej rundzie turnieju. Zwycięzcy w półfinale grać będą z miss Mac Kane.

Kolarstwo.

ZAWODY „RESURSY”.

Rezultaty zawodów kolarskich, urządzonych przez sekcję kolarską tow. rzemieślniczego „Resursa” w Łodzi w dniu 21 bm., przedstawiają się następująco:

1) Do biegu „Awansu” na 10 klm., dostepnego dla wszystkich, nieposiadających nagród, stanęło 38 zawodników. Pierwszy przybył do mety M. Sobielew (Pogoń) w czasie 21 m. 23,2 sek., za nim A. Ende (Ozorków) i A. Jobs (Pogoń).

2) Do biegu „Głównego” na 20 klm. dla członków towarzystw zrzeszonych w Z.P.T.K. stanęło 18 zawodników. Pierwszy przybył R. Szenrok (P.T.C.) w czasie 41 m. 30,8 sek. 2) J. Gałęcki 3) K. Zerba (Szturm).

3) Do biegu „Turystycznego” klubowego na 10 klm. stanęło 8 zawodników. Pierwszy wyszedł z biegu K. Robert w czasie 25 m. 26 i trzy piąte sek. 2. J. Dyniżak 3. T. Jabłoński wszyscy z „Resursy”.

4) Do biegu „Klubowego” na 15 klm. stanęło 8 zawodników. Pierwszym u mety był J. Zybert w czasie 29 m. 12,4 sek. 2) J. Placek 3) B. Brauner.

5) Do biegu „Damskiego” na 6 klm. stanęło 5 zawodniczek. Pierwsza w ładnej formie przybyła do mety H. Placków na w czasie 17 m. 41,2 sek. 2) E. Nowak 3) H. Sztajnke.

6) Do biegu „Przyszłości” na 6 klm. stanęło 4 zawodników. Pierwszy przybył B. Koprowski w czasie 14 m. 0,6 sek. 2) B. Pastuszek — obydwaj z „Resursy”.

7) Do biegu „Im. Supernaka” stanęło 3 zawodników. Pierwszym był S. Janicki w czasie 13 m. 57 sek. przebywając przestrzeń 6 klm. 2) M. Gołębiowski 3) J. Nowak.

RUET W ŁODZI.

W nadchodzącą niedzielę i poniedziałek odbędą się na torze w Helenowie wyścigi kolarskie, na które S. S. Union zobowiązało do startu szereg wybitnych kolarzy mianowicie: belgijczyka Standearta, murzyna Hedspatha, amerykańkanina Ohrta, tandemowych rekordzistów świata Vinzelberga i Webera, znanych już dobrze łódzkim zwolennikom sportu kolarskiego Stabego i Petera oraz mistrza świata Ruetta.

Już kilka lat z rzędu chodziły słuchy, iż S. S. Union stara się sprowadzić do Łodzi mistrza świata Ruetta, lecz dopiero w tym roku udało się Unionowi ten fenomen w pośród kolarzy zobowiązać do startu w Łodzi.

Kto się interesuje sportem kolarskim temu Ruett jest dobrze znany. Na opisanie jego wszystkich zwycięstw, które uzyskał podczas swych występów w Ameryce, Australji, Francji, Holandji, Włoszech i Niemczech niema miejsca. Ruett od razu w pierwszym roku swych występów, został zwycięzcą na torach zagranicznych, co żaden z dotychczasowych kolarzy nie zdołał wykazać. Oprócz tytułu mistrza świata, którym był kilkakrotnie, Ruett otrzymał zagranicą tytuł „Króla wyścigów 6-cio-dniowych”. Szczególną sympatią cieszy się ten kolarz w Ameryce, dokąd stale otrzymuje engagement, wyróżniając się przeważnie w wyścigach 6 dniowych. Ogółem Ruett brał udział do tej pory w 23 wyścigach 6 dniowych, z których wygrał, jako pierwszy 9, zagarniając przytem przeważnie wszystkie premie kilometrowe. Dnia 27 maja r. b. Ruett obchodził swój 25-cio-letni jubileusz w kolarstwie.

Zwycięzca tegorocznych derbów wiedeńskich.

Tylko 3 dni!

REDUTA

NARUTOWICZA 20.

Tylko 3 dni!

Chcąc dać możność stałym naszym bywalcom, którzy nie zdążyli obejrzeć arcydzieła sztuki filmowej

GÖSTA BERLING

podług romansu **Selmy Lagerlöf**

wyświetlamy przez 3 dni, poczynawszy od dnia dzisiejszego

I oraz II serję (14 aktów) razem.

Początek o godz. 5-ej po południu.

Muzyka ściśle zastosowana do treści obrazu.

Ceny popularne!

Przemysławiec nie chciał sąsiedztwa żebraków.

Rozebrano tedy pokornie jemu gwoli nowo-wybudowany dom noclegowy...

Oto sensacyjna historia, która zdarzyła się nie w Meksyku, lecz w Łodzi.

W swoim czasie na wniosek ławnika wydziału opieki społecznej magistrat, a następnie rada miejska uchwaliły wybudować kosztem 60 tys. zł. nowy dom noclegowy przy ul. Przedzalnianej gdyż obecny dom noclegowy nie wystarcza.

Miał to być budynek parterowy, to też natychmiast przystąpiono do budowy, lecz gdy mury były już wzniesione i przystępowano do wykończenia, nagle z niewiadomych przyczyn rozpoczęła się rozbiórka wzniesionych już murów i wkrótce wybudowany już domek został zniszczony.

Dokoła zburzonej budowli postawiono płot drewniany wysokości 2 pięt.

Gdy wiadomość o tej dziwnej robocie rozległa się szeroko, niektórzy radni udali się wraz z fachowcami na miejsce i stwierdzono co następuje:

Obok wybudowanego domu noclegowego mieszczą się zakłady przemysłowe, których właściciel nie mógł pogodzić się z tem, aby w bliskiej odległości od jego fabryki mieścił się dom noclegowy dla żebraków, i wszczął starania, w celu uniknięcia tego sąsiedztwa.

Wpływy przemysłowca były widocznie wielkie, gdyż budowę wzniesioną kosztem wielu tysięcy złotych zburzono bez żadnej uchwały rady miejskiej i postanowiono na tem miejscu wybudować inną instytucję miejską.

Jak się dowiadujemy w związku z tą tajemniczą sprawą wniesiona została na posiedzenie rady miejskiej interpelacja. b.

TEATR „QUI PRO QUO”

w SALI FILHARMONJI.

Dziś w czwartek dnia 25-go czerwca Dziś trzeci program p. t.

„Siedem krów tłustych”

Wielka rewja szlagerów w 10-ciu obrazach piosenki Nikko Tinn i innych z udziałem całego zespołu.

1. DOKOLUTKA
2. KUP PAN GARNITUR
3. PIOSENKI PAZIA
4. ROBOTA WRE
5. ADAM I EWA
6. DŁUG TERMINOWY
7. PIROTANDER PERWERTYŃSKI
8. GHETTO
9. ARS MAGISTRAT VITAE
10. WYCIEZKA

Conferencier Fr. Jarosz.

Oryginalne kostiumy i dekoracje.

Początek przedstawień o godz. 9-ej wiecz.

Kasa Filharmonji czynna od godz. 10 i pół do 1 i pół oraz od godz. 3 i pół po poł.

Mój przyjaciel umarł ze śmiechu w kinie na obrazie „Pamiętnik Harolda Lloyd’a”.

Strzał samobójcy

przygłuszył wesoły brzęk kielichów.

Z przestrzeloną skronią padł na podłogę.

Restauracja B. Wiśniewskiego, mieszcząca się przy ul. Montuski 5, była w dniu onegdajszym widowiskiem krwawego dramatu.

Około godziny 9-ej wiecz. do restauracji przybyło kilku gości, którzy zajęli miejsca przy stoliku w jednej z łóż restauracyjnych.

Towarzystwo było w doskonałych humorach. Zawezwano kelnera i zażądano trunków, które po chwili zjawily się na stole.

Libacja rozpoczęła się na dobre. Wesoło rozbrzmiewały głosy biesiadników i humor, podsycony stałe przez liczne trunki, wśród których nie brakowało i najprzedniejszych win, potęgował z każdą chwilą.

Około godz. 11 „wesołość” gości doszła do zenitu.

Jeden z nich, Jan Bartoszewicz, wstał od stolika i spychając z estrady grającego pianistę, począł sam wygrywać rozmaite skoczne melodje.

Po krótkiej chwili zmęczony grą Bartoszewicz powrócił do stolika, przy którym siedzieli jego koledzy.

W pewnej chwili B. zawołał kelnera i kazał sobie podać butelkę wody „Ostrodecko”.

Kelner nie zdążył jeszcze wypełnić zamówienia, gdy nagle odgłos strzału ze wólwerowego przeszły powietrze i Bartoszewicz z okrzykiem

plewał na wsjo”

osunął się na ziemię.

W restauracji powstała nieopisana panika. Przerażeni goście rzucili się ku wyjściu, zaś koledzy desperata pospieszyli leżącemu na ratunek.

Wynajęto samochód i odwieziono nie

żyłomnego Bartoszewicza do lecznicy kasy chorych przy ul. Piotrkowskiej 17.

Dyżurny lekarz nie mógł jednakże udzielić prawie konającemu mężczyźnie pomocy, tłumacząc się, iż nie posiada bandażi ani odpowiednich zastrzyków.

Przyjaciele denata wszczęli awanturę i zmusili siłą lekarza do szukania potrzebnych środków opatrunkowych, które też po chwili się znalazły (!).

Rannego przewieziono następnie karetką pogotowia do szpitala przy ulicy Drewnowskiej, gdzie walczy ze śmiercią

Bartoszewicz pracował od dwóch lat w łódzkim oddziale Banku Handlowego w Warszawie, w charakterze buchaltera.

Przed dwoma tygodniami wstąpił w związek małżeński.

Tragicznego wieczoru spotkał żonę swą w parku i prosił aby poszła do teatru, na co dał jej pieniądze. Sam zaś miał przyjść po nią około godz. 12-ej w nocy.

Co skłoniło denata do tak rozpaczliwego kroku narazie nie ustalono.

WYCIEZKA LIGI MORSKIEJ I RZECZNEJ.

Dziś t. j. w czwartek (25 b. m.) o godz. 8 wiecz. w lokalu Ligi morskiej i rzecznej, oddział w Łodzi (ul. Piotrkowska nr. 92) odbędzie się zebranie informacyjne dla biorących udział w wycieczce jutrzejszej na nasze wybrzeże.

W wycieczce, na koszt zarządu ligi m. i rz., oddział w Łodzi, uczestniczyć będą również uczniowie i uczniowie w liczbie 10 nagrodzeni za najlepsze konkursowe wypracowania na temat polskiego morza.

Wszyscy zgłoszeni opłacić muszą w dniu jutrzejszym kosztą podróży i pobytu w sumie 55 złotych dla członków ligi m. i rz., 60 zł. dla innych.

CASINO

Dziś i dni następnych!

Wielki 2 godz. program!

Fascynująca premiera w 10 aktach plg powieści „Wrogowie Kobiet” — BLASCO IBANESA, autora „4-eh Jeźdźców” i „Krew na piasku” pod tytułem

„ŚWIAT BEZ KOBIET”

(THE ENEMIES OF WOMAN)

Wojna światowa i rewolucja rosyjska. — Szczyt techniki wojennej: walki w okopach; bitwa na pełnym morzu; zatapianie okrętów przez łodzie podwodne; bitwa powietrzna, strącanie aeroplanów. — Paryż i Moskwa. — Domy gry w Monte-Carlo. — Bachanale księcia rosyjskiego. — Pojedynek księcia z oficerem-kozakiem. — Najpiękniejsze kobiety.

W ROLACH GŁÓWNYCH:

LIONEL BARRYMORE i ALMA RUBENS

Obraz powyższy jest wyświetlany od 8-miu miesięcy z niebywałem powodzeniem w jednym z największych kin Nowego-Yorku

Powiększona orkiestra pod dyr. p. L. KANTORA. — Sala mechanicznie wentylowana, ochładzana i ozonowana — Początek punktualnie o g.: 5.30; 7.45; 10

Zniżone ceny miejsc nie bacząc na wysokie koszty obrazu i orkiestry niepodwyższone: I miejsce -- 2 zł; II miejsce -- 1.50; III miejsce -- 1 zł.

Teatr, muzyka i sztuka.

TEATR MIEJSKI.

Dziś i jutro po cenach najniższych od 50 gr. do 2.50 gr. doskonała tragedia Emila Zjadłowicza „Lampka oliwna” z pp.: Jar-kowską, Białoszczyńskim, Nowakow-skim, Przysiańskim i Żeromskim.

W sobotę wieczorem występuje teatr miejski z premierą sensacyjnej sztuki E. Czirikowa „Komisarz bolszewicki”. Reżyseruje p. Nowakowski.

Początek o godz. 8.45 wiecz.

TEATR LETNI W PARKU STASZICA.

Dziś i jutro, po cenach najniższych od 1 zł. do 2.50 gr. doskonały gnodlibet pod nazwą „Psst!.. Psst!..”, którego program tworzą: świetny, niezwykle dowcipny i zabawny urozmaicony licznymi numerami tanecznymi i śpiewnymi pasjans swojski K. Toma „Hrabina Tłomok” z pp. Jakubińską, Jerzmanowską, Łapińską, Rodowiczową, Komornickim, Krellem, Mrozińskim, Szubertem, Tatarkiewiczem, Wybrańskim i Zięcem, oraz parodia J. Jabłońskiego „Przedstawienie amatorskie”. Kasa czynna od godz. 2 w teatrze miejskim, przy ul. Cegielnianej 63, a od 5.30 w parku „Staszica”.

Początek o godz. 9 wiecz.

LETNI TEATR POPULARNY

w ogródku „Scala” Cegielniana 16.

Dziś ponownie „Wściekły lotnik” wodewil w 3-eh aktach Tanrosa i Piotrowskiego z pp. Zielińską, Fiszorówną, Brandtówną, Wołoskim, Bieleckim, Kubińskim, Urbańskim, Góreckim i gościnnie występująca primadonna sceny warszawskiej i katowickiej p. Czesława Celińska. Publiczność ochoczo śpiewa refren „Najdroższa przecudna, tyś cały mój skarb”.

Teatr czynny bez względu na pogodę.

Jutro „Wściekły lotnik”.

TEATR SZYFMANOWSKI W ŁODZI.

Nareszcie nasi miłośnicy teatru będą mieli sposobność poznać najpopularniejszą sztukę tegorocznego warszawskiego sezonu teatralnego „Niewinna Grzesznica” Grubińskiego, która będzie szła przez dwa wieczory dnia 1 i 2 lipca. Pierwszorzędny zespół, na który składają się najświetniejsze nazwiska sceny polskiej, a mianowicie p. Przybyłko-potockiej, p. Leszczyńskiego, Stanisławskiego, Węgierki, kryje w sobie zapo-wiedź prawdziwej uczy artystycznej jaką nas ci artyści obdarza. Autor sztuki p. Grubiński, usiłuje w niej dowieść niewinności i czystości moralnej swej bohaterki, która względami swemi obdarza aż naraz trzech konkurentów. — Okazuje się więc z tej sztuki, że znany dwuwiersz Boya należałoby przetrawe-stować w ten sposób:

„Nie tak znów wielki ambaras, kie-ty dwoje (czworo!) zechce naraz!”

Z za kulis „elektrycznego” skandalu.

Różne ministerstwa zarządziły cały szereg zmian, które stały się przyczyną burzy na komisji do spraw ogólnych.

Jak wiadomo, większość głosów frakcji rządzącej w radzie miejskiej przeszedł projekt koncesji na elektrownie, wbrew zastrzeżeniom mniejszości. Wobec tego delegacja frakcji socjalistycznej zwróciła się z obszernym memoriałem do ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych, robót publicznych i pracy, oraz województwa, wskazując na cały szereg punktów koncesji, które krzywdzą miasto.

Poszczególne ministerstwa zainteresowały się tą sprawą i w rezultacie zarządzone zostały zmiany, tak że zmieniony projekt koncesji wrócił do magistratu.

Magistrat, otrzymawszy wymieniony projekt umowy, przekazał go komisji radzieckiej dla spraw ogólnych.

Podczas debat nad tą sprawą, p. Rapalski wystąpił z wnioskiem, aby sprawę tę odroczyć do następnego posiedzenia, gdyż członkowie komisji muszą obmyślić zmiany, jakie zarządziło ministerstwo w tym projekcie.

Wniosek ten poparł radni Nowacki i Papis, jednakże p. wiceprezydent Wojewódzki domagał się natychmiastowego rozpatrzenia tej sprawy, uważając, że powód, jaki podał p. radny Rapalski nie jest wystarczający, by sprawę tę odroczyć.

Wskutek rozbieżności zdań wniosek ten przewodniczący oddał pod głosowanie i upadł on 5 głosami przeciwko 4.

Wobec takiego wyniku głosowania radny Rapalski złożył oświadczenie, że nie bierze odpowiedzialności za wyniki obrad nad tą sprawą i w obradach tych nie weźmie udziału.

Gdy takie same oświadczenie złożył i inni członkowie komisji, a nawet przedstawiciel frakcji N. P. R., powstała ogólna konsternacja, co, widząc, p. wiceprezydent Wojewódzki zgodził się na odroczenie tej sprawy do następnego posiedzenia, przyczem komisja ograniczyła się jedynie do wysłuchania referatu, oraz poglądów na tę sprawę p. wiceprezydenta Wojewódzkiego.

Wobec tego, że stanowisko ministerstwa dobitnie stwierdza, że uchwalona koncesja z elektrownią krzywdzi miasto, sprawa ta będzie tematem burzliwych obrad na posiedzeniu rady miejskiej. b.

4.000 złotych jako pierwszą nagrodę

za projekt budowy lecznicy na Chojnach

otrzymał architekt warszawski, druga w sumie 3.000 — architekt łódzki.

We wtorek, dnia 25 czerwca r. b. odbyło się pod przewodnictwem p. Kałużyńskiego posiedzenie zarządu kasy chorych m. Łodzi.

Na pierwszy plan w obradach wysu-nęło się sprawozdanie przewodniczącego zarządu, dotyczące podjętych na nowo w dniu 19 b. m. pertraktacji

w sprawie zawarcia umowy głównej z lekarzami.

Na wspomnianej konferencji delegacja lekarzy złożyła zasadniczą deklarację, której treść wskazuje na tendencję Zw. L.P.P.O.L. w kierunku szarmonizowania współpracy z kasą chorych. Wy-sunięte również przez delegację propo-zycje stwarzają podstawę, na której możliwe będzie uzgodnienie szeregu ważniejszych, a spornych dotychczas zagadnień umowy głównej.

Wobec powyższego, przewodniczący wypowiedział się za wprowadze-niem odpowiednich zmian do dyrektyw jakie zarząd w swoim czasie udzielił ko-

misji upoważnionej do pertraktacji z lekarzami. Po dyskusji, stanowisko prze-wodniczącego zostało przez zarząd zaakceptowane.

a komisji udzielono nowych, przystoso-wanych do świeżo powstałej sytuacji dyrektyw.

Następnie dyrektor kasy zdał rela-cję z przebiegu i rezultatów prac jury, powołanej do rozstrzygnięcia konkursu na projekt lecznicy na Chojnach.

Pierwszą nagrodę w wysokości 4.000 zł.

zdołał architekt Antoni Kowalski z Warszawy, druga (3.000 zł.) łódzki archi-tekt Henryk Herszenberg,

oraz pozostałe nagrody przyznano archi-tektom: Szymonowi Syrkisowi i Henrykowi Oderfeldowi oraz architek-towi Mieczysławowi Rzepeckiemu, wszyscy z Warszawy. Ponieważ w warunkach konkursu kasa chorych za-strzeżła sobie prawo nabycia noszące-gólnych projektów poza narodzonymi.

Z żałobnej karty.

Liczne grono przyjaciół i znajomych odprowadzało w poniedziałek na miej-sce wiecznego spoczynku zwłoki nieod-żałowanej pamięci adwokata Mauryce-go Kona.

Za przystrojonym kwieciami kara-wanem postępowali rodzina zmarłego, dalej przedstawiciele sądownictwa, prokuratury, palestry i liczne rzesze znajo-myh i przyjaciół zmarłego.

Nad trumną przemawiali: w imieniu sądownictwa prezes Kamiński, w imie-niu palestry łódzkiej mec. Piotr Kon, w imieniu Tow. Wolnomyslicieli Polskich i T-wa „Lokator” dr. Mierzyński, w imieniu organizacji drużyn harcerskich im. Tadeusza Kościuszki p. Berkowicz.

Cześć Jego pamięci!

Dla chorej żony defraudo-wał pieniądze.

Peten skrucy oczekiwał wyroku sądowego.

Prezd sądem wojskowym stanął sze-regowiec Łaszewski 4-go baonu sanitar-nego, oskarżony, o przywłaszczenie so-bie dwukrotnie pieniędzy, które jako geniec, miał przekazywać na pocztę.

Łaszewski, zamiast wysłać np. 15 zł., wysłał jedynie 5 a na pokwitowa-niu dopisywał jedynkę.

Podobne transakcje przeprowadzał kilkakrotnie, aż wreszcie aresztowany został. Podczas przewodu sądowego, Ła-szewski ze skrucą przyznał się do winy tłumacząc się, że kradzione pieniądze posyłał żonie, która była chora.

Oskarżony zrezygnował z obrońcy, oświadczając, że i tak kara go nie minie.

P. prokurator major Jaskółski w prze-mówieniu swem wskazywał na okolicz-ności łagodzące, oraz na skrucę podsąd-nego.

Sąd skazał Łaszewskiego na 4 tygo-dnie aresztu średniego. b.

IX SYMFONIA BEETHOVENA W HELENOWIE.

IX symfonia Beethovena, której wy-konanie zapowiadzano na czwartek z powodu złego stanu pogody została odłożona, wykonana będzie dzisiaj w Helenowie. Koncert ten wywołał w sferach naszego miasta zupełnie zrozumia-łe zainteresowanie. W wykonaniu bież-e udział 200 osób, a mianowicie zwiek-szona orkiestra, chóry i soliści.

przeto postanowiono wezwać komisję finansowo-gospodarczą do rozpatrzenia planu konkursu oraz ewentualnego po-stawienia odpowiednich wniosków o do-datkowe nabycie wyróżniających się swymi zaletami prac.

W dalszym ciągu obrad, upoważni-ono kierownictwo kasy do zaciągnięcia w bieżącym miesiącu zobowiązań do wysokości kwoty 50.000 zł.

Banki polskie dyskontują weksle sowieckie.

Pierwszy krok na drodze zbliżenia gospodarczego.

Stosunki gospodarcze polsko-sowieckie ujawniają w roku bieżącym poważną poprawę w stosunku do roku ubiegłego. W r. ub. obrót handlowy z naszym wschodnim sąsiadem był minimalny.

W r. bież., o ile rozmiar obrotów handlowych ostatnich kilku miesięcy utrzyma się w dalszym ciągu, rynek Z.S.S.R. może nabrać dla przemysłu polskiego poważniejszego znaczenia.

Zdając sobie dokładnie sprawę z niedogodności, jakie wynikają z przewagi momentów politycznych w traktowaniu przez drugą stronę spraw gospodarczych, rząd polski dąży jednak do rozwoju i uregulowania stosunków gospodarczych pomiędzy obu państwami.

Zgodnie z tą wytyczną, rząd polski zajął wobec inicjatywy, jaką podjęły sfery gospodarcze w zakresie tworzenia towarzystw mieszanych polsko-sowieckich, stanowisko zasadniczo przychylnie neutralności, a ostatnio ujawnił swą linię postępowania w formie szczególnie dobitnej, przez podjęcie w Banku Polskim i Banku Gospodarstwa Krajowego dyskonta weksli sowieckich, akceptowanych przez sowiecki Bank państwa i Bank dla handlu zagranicznego.

Znaczenie tej ostatniej decyzji wypukła najlepiej fakt, że dokonała się ona w okresie, kiedy banki wielu państw zachodnich ujawniły bardzo wyraźne tendencje do nieprzychylnego traktowania weksli sowieckich.

Włosi nie mogą palić polskim węglem.

Morzem—za daleko, lądem—za drogo.—Czesi bróddzą!

Eksport węgla z Polski do Włoch można kierować drogą morską oraz lądową.

Eksport drogą morską ze względu na wysoką taryfę kolejową do Gdańska ma mniejsze szanse powodzenia, tembardziej z powodu żądania importerów włoskich dostawy węgla sortowanego, grubego, co wobec dwóch przeładunków jest nie do osiągnięcia.

Więcej natomiast interesuje producentów węgla eksport do Włoch drogą lądową, który daje możliwość usunięcia konkurencji angielskiej, właśnie przez możliwość dostarczania węgla grubego do domowego użytku.

Droga lądowa może być wywożona do Włoch mała ilość węgla w okolicy

Tarwisa — około 25.000 ton rocznie, bo np. do Mediolanu wywóz nie będzie się kalkulował.

Postanowiono ułatwić tę drogę lądową przez wyjednanie w związku kolei w Wiedniu dalszej niższej taryfy kolejowej tak, żeby ze 108 lirów obecnie wyniosła najwyżej 100 lirów.

Zniżka ta uzależniona jest od zaświadczenia włoskich importerów firm, że węgiel angielski cif lub loco wagon Genua kosztuje więcej niż 105 lirów. Dowody te są już przedstawione, lecz rezultatów dodatnich nie osiągnięto, gdyż daje się odczuwać pewną niechęć sfer rządowych czeskich, mającą źródło swe w nieporozumieniach celnych.

Włoski podatek obrotowy od towarów importowanych

Włoskie ministerstwo skarbu dekretem, który wszedł w życie z dniem 1-go kwietnia br., poleciło pobieranie podatku obrotowego i luksusowego (Tassa di Scambio) od importowanych do Włoch towarów zagranicznych, już przy przywozie.

Dotychczas uiszczal go odbiorca przez naklejanie stempli na fakturach.

Podatek obrotowy wynosi pół do 3 procent i tak:

Pół procent od niektórych surowców i różnych produktów przemysłu rolnego.

1 procent od półfabrykatów i gotowych wyrobów.
2 procent od przedmiotów zbytku.
3 procent od perfum, win doborowych itp.

Zwolnione są od podatku różne środki spożywcze i artykuły potrzebne dla codziennego użytku.

Ponieważ podatek pobiera się według wartości przewozowych nadawcy dołączyć należy oryginalną fakturę, bądź ściśle pokrywającą się z nią kopję.

M.

Dania nie chce handlować z Europą?

Obcy podróżujący handlowo, musi w urzędzie celnym na granicy duńskiej wykupić specjalne świadectwo t. zw. „Ad-gangbeois” za cenę 400 koron duńskich (prawie tyle złotych). O ile podróżujący zastępuje więcej, niż jedną firmę zagraniczną, musi za każdą dalszą firmę wykupić świadectwo dodatkowe za cenę 200 koron. Podstawą wydania tych dokumentów jest zaświadczenie właściwych władz krajowych co do firm, dla których dany podróżujący pracuje.

Władze duńskie mogą żądać zaległizowania tegoż zaświadczenia przez właściwego konsula duńskiego na miejscu wystawienia dokumentu.

W każdej miejscowości, w której podróżujący zamierza zawierać interesy, powinien on przedstawić świadectwo do

wizowania miejscowej władzy policyjnej oraz urzędowi celnemu, o ile znajduje się na miejscu.

Przepis ten obowiązuje wszystkich podróżujących handlowych, przybywających do Danii, celem zawarcia interesów dla firm zagranicznych. Obywatelstwo podróżującego nie wchodzi w grę ani też okoliczność, czy ma przy sobie próbki towarów, czy nie.

Jest rzeczą rzeczywistą, iż rygor tych przepisów i kosztu z nim związane utrudniają poważnie handel firm zagranicznych w Danii, tem więcej, iż podróżujący niedokładnie obeznani z powyższymi przepisami nie mogą przedstawić wymaganych dokumentów swoich władz krajowych.

M.

Dochody i wydatki państwa.

Według tymczasowego zestawienia obrotów kasowych za maj 1925 roku, dochody budżetowe skarbu państwa stanowiły sumę 159.370.566 złotych, w czem dochody poszczególnych ministerstw 126.519.860 zł., przedsiębiorstw państwowych 1.291.271 złotych i monopolu państwowych 31.559.435 zł.

Wydatki budżetowe w miesiącu maju wyniosły ogółem złotych 152.136.232 a więc z górą o 7 milionów mniej, niż osiągnięte w tym miesiącu dochody. W wydatkach administracyjnych, stanowiących sumę 150 milionów złotych na cele nadzwyczajne — przeważnie inwestycje, wydatkowano w maju 27 milionów złotych.

Obniżenie podatku dochodowego.

Sejm wtrzęciem czytaniu odrzucił proponowane przez komisję skarbową, a zatwierdzone już w dwóch czytaniach na plenum Sejmu ustawowe obniżenie stopy podatku obrotowego od hurtowego handlu do 1 proc., wprowadzając natomiast ewentualne obniżenie stawki tego podatku dla poszczególnych towarów wedł uzguźnania ministra skarbu oraz ministra przemysłu i handlu. To stanowisko Sejmu zajęte pod presją rządu, który uczynił ze sprawy tej kwestję zaufania, wywołało żywe zaniepokojenie w szeregach łódzkiego kupiectwa włókienniczego, które w związku z przychylnym załatwieniem tej palącej sprawy przez komisję sejmową, bez warunkowo liczyło, że stopa podatku obrotowego już od 1 lipca zostanie obniżona i że w ten sposób nareszcie handel włókienniczy wejdzie na tory normalne. To też w dniu wczorajszym odbyła się w Stowarzyszeniu kupców m. Łodzi konferencja kupców branży włókienniczej, która postanowiła wydelegować pp. d-ra Józefa Sachsa, Lewszajna, Hertza i Ryzenberga do Warszawy. Delegacja będzie w dniu dzisiejszym przyjęta w ministerstwie skarbu, gdzie złoży w tej sprawie odpowiednie memorjały.

Mój przyjaciel umarł.

Reklama na obiektach pocztowych.

W związku z udzieloną koncesją spółce „Parorbis” w Poznaniu, przez b. ministerstwo poczt i telegrafów na eksploatację reklamy na obiektach pocztowych — związek izb przemysłowo-handlowych oświadczył się zgodnie przeciwko umieszczaniu w przyszłości reklam na kartach pocztowych, będących przecież urzędowymi blankietami jednej z gałęzi administracji państwowej.

Dotychczas dopuszczone i już zgłoszone reklamy na pocztówkach należałoby ze względu na prywatno-prawnego tolerować w obiegu, aż do ich wyczerpania się, jak również ze względu na zobowiązania jakie firma „Parorbis” w własnym imieniu, jak i w imieniu generalnej dyrekcji poczt przyjęła wobec zleceniodawców.

Stanowisko powyższe umotywowane jest tem, że przestrzeń na pocztówkach pozostająca do zapisania przez nadruk reklamowy zostaje uszczuplona, a z drugiej strony reklama taka może prowadzić do niepożądanych nieporozumień — w licznych bowiem wypadkach odbiorca uważać może adres firmy reklamowej na pocztówce za adres osoby względnie firmy, wysyłającej pocztówkę.

Podobną orientację mogą takie nadruki pocztowe wprowadzić i zagranicą, gdyż adresat zagraniczny, nie znający dostatecznie języka polskiego, mógłby tekst ogłoszenia uważać za brzmienie firmy piszącej

M.

Ciągnięcie premijówki dolarowej.

W dniu 1-szym lipca r. b. odbędzie się publiczne ciągnięcie wygranych premijowej pożyczki dolarowej. W dniu tym wylosowane zostanie z koła 45 premij na ogólną sumę 75.000 dolarów. — Główna wygrana — jak wiadomo — stanowi 40.000 dolarów.

W związku ze zbliżającym się terminem ciągnięcia, wzrosło znowu zapotrzebowanie na premijówki dolarowe, które sprzedawane są jeszcze w cenie po 5 dolarów za obligację przez oddziały Banku Polskiego, P.K.O. i poważniejsze banki prywatne.

Mój przyjaciel umarł ze śmiechu w kinie.

GOTÓWKA.

Dolary 5,18 i pół.

CZEKI.

Holandja 20j.80.

Londyn 25,30 i jedna czwarta

Nowy Jork jak gotówka

Paryż 15,43 i jedna czwarta.

Szwajcaria 101.10.

Wiedeń 73,20 i pół

Włochy 19,35.

AKCJE.

Dyskontowy 5,40, 5,35.

Bank dla Handl. i Przem. 0,50

Bank Zachodni 1,50.

Bank Handlowy 4,6z.

Bank Przem. Lwów 0,26.

Siła i światło 0,25, 0,26.

Gosławice 1,95.

Gosławice 1,95.

Firley 0,37.

Węgiel 1,52, 1,50, 1,55.

Cegielski 0,35, 0,33, 0,34.

Modrzejów 3, 3,25.

Ostrowieckie 4,80, 5,05, 5,00.

Rudzki 1,22, 1,30, 1,27.

Ursus 1,07.

Zawiercie 10,90, 11,00.

Borkowski 1,15, 1,20.

Syndyk Rolniczy 2,45.

Sole potasowe 3.

Częstocice 1,65, 1,60, 1,6.

Cukier 2,45, 2,55.

Wysoka 2,25.

Nobel 1,65.

Lilpop 0,57, 0,59.

Norblin 0,79, 0,84.

Parowozy 0,46.

Starachowice 1,80.

Wulkan 2.

Zyrardów 7,37, 7,50.

Jabłkowski 0,18, 0,19.

Haberbusch 5,90, 5,95.

GIEŁDA GDAŃSKA.

Gdańsk, 24 czerwca

100 marek Rzeszy 123.346—123.654
złotych 99.35—99.60, czek na Londyn 25.17 i pół, telegraficzna wypłata na Londyn 25.19, na Berlin 123.196—123.504 na Warszawę 99.12—99.38, na Nowy Jork 517.60—518.90.

GIEŁDA LONDYŃSKA.

Londyn, 24 czerwca

Nowy Jork 4.86 i 1/8

Francja 104.45

Belgia 105.20

Włochy 131

Szwajcaria 25.07

Hiszpania 33.38

Norwegia 28.20

Niemcy 20.42

Austria 34.52

Praga 164

GIEŁDA PARYSKA

Paryż, 24 czerwca

Londyn 104.46

Nowy Jork 21.525

Belgia 99.35

Włochy 79.60

Szwajcaria 418.75

Norwegia 373.50

Rumunia 9.85.

Mój przyjaciel umarł ze śmiechu.

HELENÓW

9-ta Symfonia

Beethovena

Dziś o g. 8 wiecz.

w wykonaniu znacznie zwiększonego kompletu orkiestry symf. oraz chóru „HAZOMIRU” (200 osób) pod dyr. T. RYDERA

II Urząd Skarbowy
podatków i opłat skarbowych
w Łodzi.

Łódź, dnia 24 czerwca 1925 roku

Ogłoszenie.

II Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych w Łodzi podaje niniejszym do ogólnej wiadomości, że na pokrycie zaległych podatków i opłat skarbowych odbędą się publiczne licytacje ruchomości zajętych u niżej wyszczególnionych dłużników: dnia 3 lipca 1925 roku między godz. 10 rano, a 4 po poł.

- 1) Sztajer Szmul, Kilińskiego 31: kocioł parowy, parowa maszyna
- 2) Cwajg Pinkus, Cegielniana 62: 500 tuzinów kajetów
- 3) Freund, Elentuch i Guminer, Cegielniana 30: piec do dekatyzowania
- 4) Bereskin Herszon, Zawadzka 30: meble, waga
- 5) Karo Hersz J., Zawadzka 4: kocioł i 9 rondli miedzianych, stół
- 6) Milgrom Menachem, 6-go Sierpnia 30: kredens, garderoba
- 7) Edelstajn R. i Roman, Kilińskiego 20: meble
- 8) Braun Jakób, Południowa 9: 40 sztuk towaru bawełnianego
- 9) Rozenewajg Szaja, Południowa 2: 70 sztuk towaru
- 10) Olszer Zygmunt, Południowa 16: meble
- 11) Rajchman, Cygler i Lichtensztajn, Piotrkowska 58: 15 sztuk towaru
- 12) Mendel H. W., Południowa 5: 10 sztuk towaru
- 13) Gerszonowicz N., Cegielniana 30: 29 sztuk towaru, 15 tuzinów obrusów,
- 14) 14 sztuk towaru na wyspy, 80 tuzinów chustek
- 14) Melsperst Zelig, Kamienna 7: meble
- 15) Kurc M., Wschodnia 51: 10 sztuk towaru
- 16) Milrad M. Sz., Wschodnia 21: 3 szafy, kasa ogniotrwała
- 17) Goldmine M., Wschodnia 34: 30 worków maki
- 18) Kurcbard H., Cegielniana 66: meble, kasa ogniotrwała
- 19) Mordkiewicz Abram, Piotrkowska 109: szafa
- 20) Silberszac Abram, Piotrkowska 37: kredens
- 21) Bette M., Kartuz i Landau, Piotrkowska 73: 50 sztuk towaru
- 22) Biegański Antoni, Gdańska 64: meble
- 23) Gombiński Marjan, 6-go Sierpnia 2: urządzenie sklepowe oraz cała kosmetyka i perfumerja
- 24) Frydrych Hugon, Podłęska 18: tkacki warsztat, biurko, 50 kg. farby
- 25) Górski Oskar, 6-go Sierpnia 65: dwa garnitury marynarkowe
- 26) Taśma Samuel, Cegielniana 71: meble
- 27) J. Dobrecki, Piotrkowska 37: kasa ogniotrwała i biurko
- 28) Chojnacki Dawid, Pańska 45: dwa bufety, skrzynia, wagi trzy, topór,
- 3) 3 pieńki
- 29) Chojnacki D. i Działoszyński J., Andrzejka 37: bielizna damska i męska,
- 5) 5 tuzinów pończoch, rozmaite galanterja
- 30) Goldberg Iser, Pańska 37: dwa bufety, 2 wagi, 2 pieńki, topór
- 31) Przytycki Mojżesz, Al. Kościuski 22: meble
- 32) Brauner Ruchla i Jakób, Al. Kościuski 29: meble, maszyna do szycia
- 33) Goldlust B-cia, Al. Kościuski 32: urządzenie biurowe
- 34) Pfeffer Henryk, Piotrkowska 111: 10 palt, 20 sztuk waliz, lustro, 2 konj-
- ary, 50 sztuk kocy, 100 par kaloszy
- 35) Margulies Łazer, Andrzejka 11: meble, kasa ogniotrwała
- 36) Szereszewscy Z. Sz. i B., Piotrkowska 83: maszyna do pisania, biurko,
- kanapa, 2 stoły, sztuka trykotiny
- 37) Szulc Robert, Gdańska 112: pianino, kredens, 2 biurka, maszyna
- 38) Kohen B-cia Jakób i Henoch, Piotrkowska 34: 50 sztuk szewiotu
- 39) Rozenblatt Pinkus, Traugutta 10: maszyna do pisania, maszyna do szycia
- 6) 6 sztuk towaru, szafa
- 40) Hammer Juliusz, Sienkiewicza 39: 6 motorów, liczników
- 41) Kurc Rubin, Juliusza 10: 5 warsztatów tkackich
- 42) Pinzewski Feliks, Traugutta 8: 1000 kg. czekolady
- 43) Schreer Gustaw, Skwerowa 9-11: 5 skrzyń przedzy
- 44) Weller Dawid, Przejazd 2: 10 swetrów, 200 koszul
- 45) Goldberg J., Dzielna 13: 5 kg. herbaty, 10 kg. kakao, 20 puszek jarzyn
- 20) 20 puszek szprotów, 10 puszek sardynek
- 46) Goldberg B., Dzielna 9: 15 kg. herbaty, 40 pudełek szprotów, 60 pude-
- tek sardynek
- 47) Lapaty Stanisław, Przejazd 14: 10 par obuwia
- 48) Kozakiewicz Hilel i Piechowicz, Cegielniana 8: kredens
- 49) Gottlieb Salomon, Piotrkowska 120: maszyna do pisania
- 50) Orbach Izrael, Piotrkowska 88: pianino
- 51) Krauskopf Chaja, Kilińskiego 77: meble
- 52) Neufeld N. i Librach F., Cegielniana 8: pianino i meble
- 53) Berman L., Cegielniana 55: meble
- 54) Tenenbaum Chaim, Cegielniana 55: pianino
- 55) Zysman Ajzyk, Cegielniana 59: meble
- 56) Ginsberg Izaak i Wiślicki A., Skwerowa 20: maszyna pończosnicza
- 57) Fajnmesser L. I., Dzielna 36: meble
- 58) Fajngold Leon, Piotrkowska 62: meble, maszyna do pisania
- 59) Berlin i Silberszpice, Cegielniana 45: pianino
- 60) Bereskin Herszon, Piotrkowska 38: 100 sztuk chustek półwełnianych
- 61) Ajzner M. i Silbersztajn I. M., Piotrkowska 64: meble
- 62) Jarysz Jerzy, Juliusza 20: meble
- 63) Brandes Henryk, Piotrkowska 88 i Przejazd 20: meble, kasa ogniotr.
- 64) Grossman Wolf, Dzielna 3: 6 sztuk towaru
- 65) Arbuz Roman, Przejazd 1: tremo, 70 sztuk towaru
- 66) Berger Ignacy, Kilińskiego 44: meble
- 67) Wiener Salomon, Dzielna 19: meble
- 68) Świętarski M. i Wilenberg A., Dzielna 11: 250 paczek przedzy
- 69) Kin Rywen Bejmisz, Kilińskiego 44: 15 sztuk towaru garniturowego.
- 70) Frenkiel J., Dzielna 3: 30 tuzinów pończoch, 10 sukienek, urządzenie
- sklepu
- 71) Rotenberg H., Cegielniana 43: 70 sztuk towaru
- 72) Tenenbaum A., Piotrkowska 50: 500 książek
- 73) Flatto Lewy, Piotrkowska 76: 100 książek, 50 sztuk papeterji.

Zasekwestrowane ruchomości są do obejrzenia w dniu sprzedaży u wymie-

Kierownik Urzędu
(—) Podmunicki.

Gimnazjum Realne

T-wa Szerz. Oświaty i W. Techn. wśród Żydów

Pomorska 48.

Pierwsze 6 klas mają program gimnaz. humanistycznego. Abiturjenci szkół powszechnych przyjmowani są do kl. IV bez egzaminu
Czesne zostanie obniżone.
Zapis kandydatów codziennie od 10 do 1 po południu. Egzaminy wstępne 1-IX. o godz. 3-jej po południu. 6465—2

Cukiernia Letnia i Mleczarnia

TAD. SZANIAWSKIEGO

w ogrodzie Stow. Pol. Kupców i Przemysłowców Chrześc. w Łodzi przy ul. Piotrkowskiej 113, poleca się łaskawym względem Sz. Publiczności. Własna kuchnia wydaje wyborowe **OBIADY, ŚNIADANIA I KOLACJE.**
Codziennie od godz. 6 do 12 wiecz. Koncerty
Rendez-vous Wykwintnej Publiczności.

TEATR MIEJSKI

CEGIELNIANA 63.

Tylko 2 występy Teatru Małego w Warszawie.
Środa, dn. 1 i czwartek, dn. 2 lipca o g. 8.30 w.

„NIEWINNA GRZESZNICA”

komedia w 3 aktach Wacława Grubińskiego.

W rolach głównych:

Marja Przybyłko-Potocka
Jerzy Leszczyński
Stanisław Stanisławski
Aleksander Węgierko

Bilety już do nabycia w kasie teatru od godziny 11 do 2 i od 5 i pół wiecz. 494

Farby, lakiery

i przybory malarskie

Aleksander Miller i S-ka

Łódź,

Przejazd 4.

Szkoła Przemysłowa

T-wa Szerzenia Oświaty i Wiedzy
Technicznej wśród Żydów w Łodzi
Pomorska 48.

Wydziały:

elektrotechniczny, mechaniczny, tkacki

Zapisy i informacje codziennie od godz. 10 do 2 prócz sobót. 123—3

Sale fabryczne

w śródmieściu 60x24 kw. t. z transmisjami i elektr. urządz.

zaraz do wynajęcia

— także —

sklep z pokojem i składem.

Oferty sub „Fabryka” do „Republiki”.

396—2

Ogłoszenie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Łodzi A. Łagodziński, zamieszkały w Łodzi, przy ul. Kilińskiego 55, na zasadzie art. 1030 Ust. Post. Cyw. o- głasza, że w dniu 3 lipca 1925 roku od godz. 10-jej rano w Łodzi, przy ul. Po- morskiej pod Nr. 42 odbędzie się prze- daż przez licytację ruchomości, należą- cych do firmy „Zyg- munt Jurkowski” i składających się z maszyn mechanicz- nych do snucia i nawijania firmy „Miller i Zejdel” ocenionych na sumę 4000 zł.

Łódź, dn. 24.-VI

1925 roku.

Komornik:

A. Łagodziński

Rowery

maszyny do szycia
wymaczkę na raty.

„Modus”

Andrzeja 11

w podwórzu

Do Gimnazjum Koedukacyjnego

poszukuje się

dzierżawcy lub współnika

Wiadomość: ul. Piotrkowska 31 m. 8

Łupinki kakaowe

w większej ilości sprzedam

FABRYKA CUKRÓW I CZEKOLADY

Karol Gostomski i S-ka

Łódź, Napiórkowskiego 23

Smola

szwedzka, gazowa w większej ilości

tanio do sprzedania

ze składu 488—8

Pacer, Przesmycki, Sienkiewicz i S-ka

Piotrkowska 213, tel. 29-11.

MEBLE

ogrodowe z masy drzewnej

wyrób zagran., nadające się

specjalnie na letniska

okazyjnie do sprzedania.

Pacer, Przesmycki, Sienkiewicz i S-ka

Piotrkowska 213, tel. 29-11.

2 sale fabryczne

w centrum miasta

szerokości 25 1/2 x 39 1/2 łok. kw

do wynajęcia.

Oferty sub „O. K.” 446—2

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Zgubiono

sznurek pereł

(bezwartościowa imitacja)

drogi ze względu na pamiątkowy

zameczek.

Proszę o zwrot za nagrodą.

Aleja Kościuski Nr 29 front 3 p. m. 2.

